

ฟานลั่ว : เซียน Rami : แบล Leila : วาด

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 1101

Absolute Zero สืบสอง เล่ม 3 ศพคืนชีพ

เขียนโดย ผ่านลัว์ แปลโดย Rami

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2559

ราคา 250 บาท

《絕對零度3:旱魃》(Absolute Zero 3)樊落 Fan Luo 著

Text Copyright © Fan Luo, 2014

Illustration Copyright © Leila & King-In Publishing Co., Ltd, 2014

Thai translation copyright © Satapornbooks Co., Ltd, 2016

All Rights reserved.

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ผ่านลัว์.

Absolute Zero สืบสอง เล่ม 3 ศพคืนชีพ -- กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์, 2558.

352 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. Rami, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.13

ISBN 978-616-00-2170-3

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : ทรรตพร หล่ออร่าประเสริฐ พิสุจน์อักษร กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : ฤทธภา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : Leila รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักชญา โลภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญญาภัทร ฟองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลภิตสถาพร หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อาริษา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัสสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชมูฟว
กระดานถนอมสายตากรีนรีด
www.greenread.com

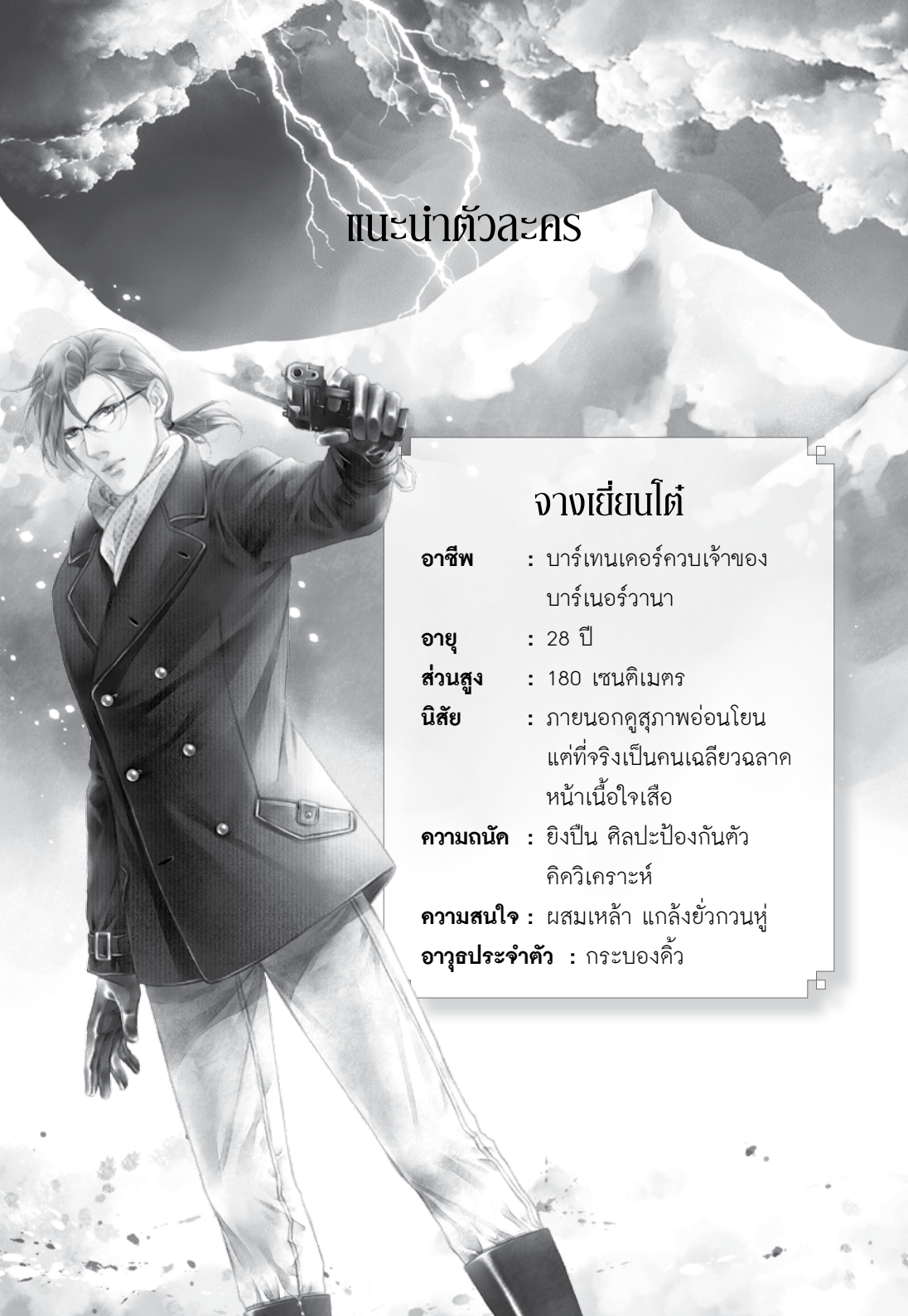
คำนำนักแปล

Absolute Zero สืบสยอง มาถึงเล่ม 3 แล้ว คราวนี้สองหนุ่ม

กับเคอะแก๊งจะพานักอ่านไปตะลุยเขาหิมะซุกซิปทเซอร์ในประเทศเยอรมนี กับธีม 'ผีดิบ' เชื่อกันว่าตำนานผีดิบในจีนมีที่มาจากตำนานนหัวป่า ซึ่งเป็นธิดาของหวงตี้หรือจักรพรรดิเหลือง นางล้มป่วยเป็นโรคประหลาดรักษาไม่ได้ ต่อมาร่างกายเกิดการเปลี่ยนแปลง เส้นผมกลายเป็นสีขาว โพลน ผิวหนังแห้งเหี่ยวเหมือนผีดิบ ไม่ว่านหัวป่าผ่านไปไหนจะทำให้แม่น้ำแห้งเหือด จึงได้อีกชื่อหนึ่งว่าฮันป่า หรือปีศาจภัยแล้งนั่นเอง (ฮัน แปลว่า แห้งแล้ง) ชาวบ้านเชื่อกันว่าเวลาเกิดภัยแล้ง ถ้าค้นหาศพผีดิบที่ ไม่ยอมเน่าเปื่อยเจอแล้วจุดไฟเผา จะทำให้ฝนตกลงมาอีกครั้ง

แต่ถ้าพูดถึงผีดิบจีนที่ชาวไทยคุ้นเคยกันดีน่าจะเป็นในหนังฮ่องกง ผีดิบสวมชุดขุนนางต่อสู้กับนักพรตในหนังเหล่านั้นยังมีที่มาจากอีกตำนาน หนึ่งคือ การชนศพในเซียงซี (ปัจจุบันคือ เขตปกครองตนเองชนชาติกู๋เจีย และชนชาติเผ่า ตั้งอยู่ทิศตะวันตกของมณฑลหูหนาน) ที่นักพรตในสำนัก เหมาซานในลัทธิเต๋า ทำพิธีปลุกศพให้ลุกขึ้นมากระโดดตามเป็นขบวน โดยจะสั่นกระดิ่งให้จังหวะ เพื่อนำศพกลับไปฝังในบ้านเกิดตามความเชื่อ ของชาวจีน แต่ความจริงนักพรตใช้วิธีผูกศพติดกับบันไดไม้ไผ่แล้วช่วยกัน หาม ศพเหล่านั้นกระเด็นขึ้นลงตามจังหวะการเดิน ชาวบ้านที่พบจึงเห็น รู้สึกหวาดกลัว และคิดว่าผีดิบฟื้นขึ้นมาจริงๆ นั่นเอง

จากที่เล่ามาข้างต้น พอจะเห็นภาพคร่าวๆ เกี่ยวกับตำนานผีดิบ ของจีนขึ้นมาบ้างแล้วใช่ไหมคะ ในเล่มนี้คุณผานลั่วจะนำตำนานผีดิบมา เขียนในรูปแบบไหน แล้วเกี่ยวข้องกับกวนหนู่และจางเยียนได้ได้อย่างไร ลองเปิดไปอ่านต่อเลยละ รับรองว่าสนุกสนานและบันเทิงสนั่นแน่นอน

แนะนำตัวละคร

จางเยียนโต๋

- อาชีพ** : บาร์เทนเดอร์ควบเจ้าของ
บาร์เนอร์วานา
- อายุ** : 28 ปี
- ส่วนสูง** : 180 เซนติเมตร
- นิสัย** : ภายนอกดูสุภาพอ่อนโยน
แต่ที่จริงเป็นคนเฉลียวฉลาด
หน้าเนื่อใจเสือ
- ความถนัด** : ยิงปืน ศิลปะป้องกันตัว
คิกบ็อกซิ่ง
- ความสนใจ** : ผสมเหล้า แก่ล้งยั่วกวนหู่
- อาวุธประจำตัว** : กระบองคิ้ว

กวนหู่

- อาชีพ** : ตำรวจแผนกอาชญากรรม
- อายุ** : 26 ปี
- ส่วนสูง** : 178 เซนติเมตร
- นิสัย** : ง่ายๆ สบายๆ ไม่คิดเล็กคิดน้อย
- ความถนัด** : ยิงปืน ศิลปะป้องกันตัว
คลี่คลายคดี
- ความสนใจ** : กินของอร่อย (นักกิน)
- อาวุธประจำตัว** : ปืนพก

คุณเธอมีชุดสีเบดงแล้วหล่อกมาก...เบต่งงาขได้แล้ว

สารบัญ

01 ทริปจีเครื่องบิน	011
02 เสน่ห์แรงพาช่วย	047
03 ตรวจสอบรสนิยมทางเพศ	081
04 นิทรรศการผีดิบ	100
05 แลกเปลี่ยนความลับ	144

06	เริ่มแผนผจญภัยในปราสาทโบราณ	172
07	ผจญภัยในทางลับ	211
08	ศึกใหญ่บนภูเขาหิมะ	246
09	ห้องทดลองลับสุดแสนทันสมัยกลางภูเขา	284
10	คิบบัญชีหลังใบไม้ร่วง	317

คนตายไปเอาศพบรรจุโลงแต่ไม่ยอมฝัง หรือฝังนานแล้วแต่ร่างไม่ยอมเน่าเปื่อย
ยอมมีโอกาสดกลายเป็นผีดิบ

วิญญาณคนเราศีแต่จิตร้าย วิญญาณฉลาดแต่จิตใจเขลา

ยามชีวิตรวย วิญญาณแตกกระจายจิตไม่หวนคืน

ไร้จิตไร้ใจ ไร้รู้ไร้คิด

ร่างกายไม่อาจสิ่งสู่ กลายเป็นศพแข็งทื่อ

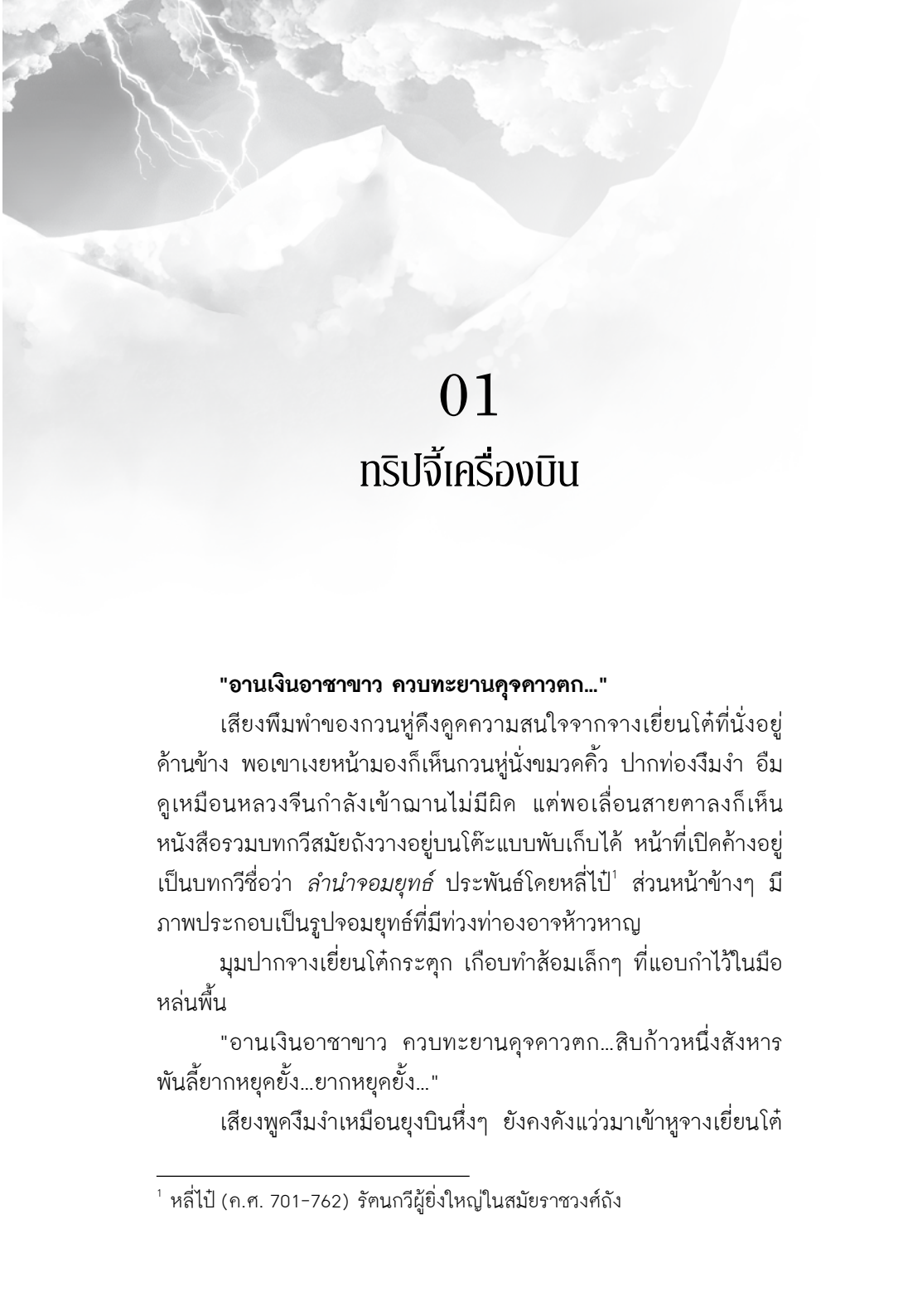
ตกอยู่ใต้อำนาจบงการของผู้อื่น

นั่นก็คือผีดิบ

เมื่อผีดิบกลายเป็นปีศาจ

จึงเรียกว่าอัมป

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

01

กริปจี้เครื่องบิน

"อานเงินอาซาขาว ควบทะยานคุจคารตก..."

เสียงพึมพำของกวนหู่ดึงดูดความสนใจจากจางเยียนโตที่นั่งอยู่ด้านข้าง พอเขาเงยหน้ามองก็เห็นกวนหู่หนึ่งขวมคิ้ว ปากท่องจิมจ่า อืม ดูเหมือนหลวงจีนกำลังเข้าฌานไม่มีผิด แต่พอเลื่อนสายตาลงก็เห็นหนังสือรวมบทกวีสมัยถังวางอยู่บนโต๊ะแบบพับเก็บได้ หน้าที่เปิดค้างอยู่เป็นบทกวีชื่อว่า *ลำนำจอมยุทธ์* ประพันธ์โดยหลี่ไป่¹ ส่วนหน้าข้างๆ มีภาพประกอบเป็นรูปจอมยุทธ์ที่มีท่วงท่าองอาจห้าวหาญ

มุมปากจางเยียนโตกระตุก เกือบทำส้อมเล็กๆ ที่แอบกำไว้ในมือหล่นพื้น

"อานเงินอาซาขาว ควบทะยานคุจคารตก...สืบก้าวหนึ่งสังหาร พันลี้ยากหยุดยั้ง...ยากหยุดยั้ง..."

เสียงพุดจิมจ่าเหมือนยุงบินหึ่งๆ ยังคงดังแว่วมาเข้าหูจางเยียนโต

¹ หลี่ไป่ (ค.ศ. 701-762) รัตนกวีผู้ยิ่งใหญ่ในสมัยราชวงศ์ถัง

เป็นระยะ ในที่สุดเขาก็หมดความอดทน ยื่นเท้าไปเตะขาภวนหู่ แล้วกระชิบเตือน "หุบปาก"

ภวนหู่ร้องอุย เอียงหัวเข้าไปกระชิบว่า "ผมแค่อยากเรียกความกล้าให้ตัวเองเท่านั้น ตอนนี้ผมไม่มีปืนก็เลยภาวนาให้จอมยุทธ์ชุดดำคนนั้นออกมาช่วยเหลือ"

"จอมยุทธ์นั้นไม่ใช่ภูตอัญเชิญ" จางเยียนโตร์รู้สึกปลงกับความคิดพิลึกพิลั่นในสมองภวนหู่จึงเตะขาซ้ำอีกที "ต่อให้เป็นภูตอัญเชิญ เห็นเป็นเยอะขนาดนี้ก็ไม่มีทางไล่มาหรอก"

"ช่วยกันนิดๆ หน่อยๆ ก็ได้แหละ"

"ภวนหู่หู่ ขอร้องละ ช่วยอัปเกรดไอคิวคุณหน่อยเถอะ"

จางเยียนโตร์มองโจรจี้เครื่องบินที่เคียววนเวียนอยู่ในห้องโดยสารและบังคับผู้โดยสารเงยหน้าขึ้นให้ตรวจสอบ ดูเหมือนพวกมันกำลังค้นหาอะไรสักอย่าง จางเยียนโตร์คล่ะเสียงลงกระชิบเพื่อไม่ให้พวกนั้นสังเกตเห็น "อยากรนหาที่ตายก็ไปเองเหอะ ไม่ต้องมาหว่านล้อมคนอื่น"

"ผมคิดว่าคุณกลัวผมตายซะอีก พี่ใหญ่ พวกเราร่วมมือกันอย่างน้อยก็จัดการสองคนที่อยู่ข้างหน้าได้ก่อน ส่วนข้างหลังมีคนเดียวน่าจะจัดการง่ายกว่า"

"แน่ใจนะว่ามีแค่สามคน"

"ไม่แน่ใจ แต่จัดการได้สักคนก็ยังดี"

พอได้ยินดังนั้น จางเยียนโตร์ก็อยากถีบคนขึ้นมามากิจๆ แต่เพิ่งยกเท้าขึ้น ก็ได้ยินภวนหู่พูดเสริมว่า "คนพวกนี้ผ่านการฝึกอบรมเป็นพิเศษ เป้าหมายพวกมันต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับรัฐบาลแน่ ดังนั้นอาจคิดตายตกตามกันก็ได้ พวกเราอาจไม่ได้แล้ว ผมต้องการภูตอัญเชิญเดี๋ยวนี้..."

ภวนหู่ไม่ได้เจอโจรจี้เครื่องบินเป็นครั้งแรก จางเยียนโตร์จึงเชื่อมั่นในความคิดของอีกฝ่าย ที่สำคัญเขาลองวิเคราะห์จากประสบการณ์ตัวเองดูแล้ว คนพวกนี้นอกจากจะผ่านการฝึกอบรมเป็นพิเศษ อาจเป็นทหารด้วย เพราะอากัปกริยา บุคลิกท่าทาง และวิธีใช้ปืนของทหารล้วนมี

ลักษณะเฉพาะตัว ตามที่เคยสอนวิชาการต่อสู้ให้เขาเมื่อก่อนก็เป็นแบบนี้ เขาจึงแยกแยะได้อย่างง่ายดาย

ถ้าคนพวกนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเมืองหรือทางกองทัพจริงๆ หลังจากนั้นต้องยุ่งยากมากแน่

จางเยียนโต่ชักปวศหัวจี้ด เหลือบมองกวนหนู่ที่นั่งอยู่ด้านข้างแวบหนึ่ง พลังคิดว่าหมอนี่มันตัวหายนะชัดๆ กระทั่งไปเที่ยวต่างประเทศยังโดนจี๋เครื่องบิน คุณทำไม่ควรรีบของราคาถูกละจริงๆ ถ้าพวกเขาไม่รับตัวเครื่องบินที่เย่เฟยเพียยกให้ฟรีๆ และตอบรับคำชวนไปพักร้อนที่เยอรมนี คงไม่ต้องมาเจอเรื่องชวนระทึกอย่างนี้

ตลอดชีวิตของจางเยียนโต่ ที่จริงแล้วเหตุการณ์เหล่านี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตเลย แต่สิ่งเลวร้ายที่สุดก็คือ ข้างตัวเขาตอนนี้มีทั้งเพื่อนและคนในครอบครัว แถมยังเป็นคนในครอบครัวจำพวกที่เจออันตรายทีไรจะพุ่งตัวออกไปก่อนเสียด้วย หรือจะให้เขาเปลี่ยนเป็นคนซุกตัวไปสู้อยู่หน้าทุกคน

จู่ๆ จางเยียนโต่ก็ได้ยินเสียงไอค็อกเก็ตแก๊สคันมาจากเย่เฟยเพีย เธอไอคังมาก แลมยังพาดตัวบนพนักเก้าอี้ ครูต่อมาก็รู้สึกว่ามีคนแตะสอกตัวเอง ตามด้วยสอกระดากแผ่นเล็กเข้ามาทางช่องว่างระหว่างที่นั่ง

คราวนี้จางเยียนโต่เริ่มปวศหัวหนักกว่าเดิม เขาสันนิษฐานว่ายังมีคนที่ 'ตระหนักว่าเขาสูงมีพยัคฆ์' ยังดันทุรังป็นปายขึ้นงูเขา' ยิ่งกว่ากวนหนู่ และครั้งนี้แอร์โฮสเตสสาวคนนี้ก็ดันร่วมทริปมากับพวกเขาด้วย

เสียงกลังโธของเย่เฟยเพียดึงดูดความสนใจของคนร้ายที่อยู่ด้านหลัง จางเยียนโต่กับกวนหนู่หันไปมองไม่ได้ จึงได้ยินแค่เสียงมันพुकกะตึกกะตึกอะไรสักอย่าง จากนั้นเสียหลังอวีนที่นั่งด้านข้างก็รีบใช้ภาษาอังกฤษอธิบายว่า "เพื่อนฉันหลุดกลมไม่ค่อยดี ขอน้ำให้เธอสักแก้วได้ไหมคะ"

ไม่ว่าคนร้ายจะยอมให้หรือเปล่า ต่อมาก็ได้ยินน้ำเสียงอ่อนแรงของเย่เฟยเพียที่พุกเสริมด้วยภาษาเยอรมัน ทั้งสองคนคุยกันครู่หนึ่ง ปัญหาจึงดูเหมือนจะคลี่คลายในที่สุด ทำให้คนร้ายถอยกลับไปยืนฝ้าตรง

ตำแหน่งเดิม

พอเห็นว่าคนร้ายเดินจากไปแล้ว กวนหมู่ก็แอบถามจิมจางอยู่ในลำคอ "เย่เพยเพยส่งอะไรให้คุณ"

จางเยียนโต้คำถามกระดากแผ่นเล็กๆ ไว้ในมือ แต่ไม่กล้าคลี่ออกอ่าน เพราะกลัวคนร้ายที่อยู่ด้านหน้ามองเห็น เขาย้อนถามว่า "รู้ได้ไง"

"เมื่อก่อนเธอก็ชอบทำแบบนี้ บางทีอาจเป็นภาพวาดก็ได้ แต่คงเป็นภาพที่วาดได้ห่วยสุดๆ"

ขณะที่จางเยียนโต้เริ่มรู้สึกว่ามีเหงื่อออกในอุ้งมือ เด็กคนหนึ่งก็ร้องไห้โยเยขึ้นมาจากด้านหน้า เขาริบฉวยโอกาสตอนคนร้ายโดนดึงดูความสนใจไปทางนั้นแอบคลี่กระดาษดูอย่างรวดเร็ว ก่อนภาพวาดพลิกก็ก๊อในนั้นจะทำให้เขาแทบกระอักเลือด อคติไม่ได้ว่าตัวเองจะเสี่ยงชีวิตคลี่กระดาษบ้าๆ นี่ดูทำไม

พอเห็นเขาชะงักค้าง กวนหมู่ก็โน้มตัวเข้ามาถามว่า "ห่วยมากใช่ไหม"

"ไม่รู้..." คนถูกถามยังคงไม่รู้เรื่องเพราะมีเวลาน้อยเกินไป

กวนหมู่ช่วยคุณตาทองให้ จางเยียนโต้จึงเปิดดูภาพพลิกๆ ที่เย่เพยเพยวาดอีกรอบ

ในกระดาษมีรูปวงกลมกับลูกศร วงกลมที่เขียนชื่อเซี่ยหลิงอวิ้นชี้ไปด้านหลัง ตรงหัวลูกศรเขียนเลขสอง ส่วนหัวลูกศรของวงกลมที่มีชื่อเขากับกวนหมู่ชี้ไปข้างหน้า และมีเลขหนึ่งกำกับ ความหมายของเธอก็คือให้พวกเขาจัดการคนร้ายสองคนด้านหน้า ส่วนด้านหลังเซี่ยหลิงอวิ้นจะรับผิดชอบเอง

แล้วคนร้ายคนอื่นๆ จะทำอย่างไร

ในเมื่อจุดประสงค์ของคนร้ายคือตายตกตามกัน ถ้าพวกเขาป่วนป่วนลงมือตอนนี้จากเจ็บล้มตายกันหมดก็ได้ พวกแอร์โฮสเตสโดนจับตัวแยกออกไปแล้ว สถานการณ์ทางห้องโดยสารชั้นหนึ่งกับชั้นธุรกิจเป็นอย่างไรบ้างก็ 모르 ถ้าทุกคนไม่ลงมือพร้อมกัน...

เสียงร้องไห้ของเด็กที่อยู่ทางข้างหน้ายังคงดังขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้

ความคิดของจางเยี่ยนโต๊ะสะคุกลางคัน ตามด้วยเสียงผู้หญิงร้องไห้ กระซิกๆ กับเสียงตะคอกของคนร้าย จางเยี่ยนโต๊ะฟังพวกเขาคุยไม่รู้เรื่อง แต่คิดว่าน่าจะเป็นเสียงพูดคุยข่มขู่กับวิงวอนขอชีวิต ทำให้เด็กน้อยยิ่งร้องไห้ โยเยหนักกว่าเดิม คนร้ายจึงเอาปืนจ่อเพราะเริ่มจะหมดความอดทน

เนื่องจากพนึกเก้าอี้บับัง ทุกคนเลยมองไม่เห็นว่าคุณร้ายกำลังทำอะไร แต่น่าจะยังเด็ก เพราะมีเสียงคนร้องอุทานอย่างห้ามไม่อยู่ กวนหู่ ผุดลุกขึ้นนั่งตัวตรงทันที

จางเยี่ยนโต๊ะเห็นท่าไม่ดีจึงคิดจะวิ่งตัวกวนหู่ แต่ลงมือช้าไปก้าวเดียว ได้ยินเสียงเขาตะโกนลั่นว่า "อานเงินอาชาขาว ควบทะยานดูจ้าวตกลีบก้าวหนึ่งสังหาร พันลี้ยากหยุดยั้ง..."

พอเห็นพฤติกรรมเสียงๆ ของกวนหู่ จางเยี่ยนโต๊ะก็ชักโมโหจนอยากฟาดเขาสลับหมือคี่ให้รู้แล้วรู้รอด

แต่น่าเสียดาย ก่อนกวนหู่จะลงมือใช้กำลัง คนร้ายคันสังเกตุเห็น ก่อนจึงเดินมาหา ส่วนเด็กคนนั้นก็ปล่อยให้พรรคพวกจับตาดูแทน คนร้ายจ่อปืนที่อกกวนหู่ พร้อมตะคอกใส่ "แกตะโกนอะไรหา!"

ยั้งดีที่คนร้ายพูดภาษาอังกฤษ ทำให้จางเยี่ยนโต๊ะรู้สึกตื้นตันมากกับความเอาใจใส่ของอีกฝ่าย แต่เขากลัวกวนหู่พูดอะไรแปลกๆ อีก จึงขยับตัวเข้าไปปิดปากคำรวนุ่นไว้ก่อน จากนั้นยิ้มให้คุณร้าย แล้วตอบด้วยภาษาอังกฤษ "น้องชายผมสติไม่ค่อยดี พอตกใจขึ้นมาอาการจะกำเริบนะ โทษที"

เขาอธิบายพลางกดหัวกวนหู่ให้ผงกขอโทษ จึงรอดพ้นการคุกคามของปืนมาได้

คนร้ายเห็นพวกเขาเป็นชาวเอเชียจึงไม่ซักถามอะไรมาก ทว่าทว่า "ทำให้หุบปากซะ ไม่งั้นฉันจะทำให้มันหุบปากตลอดไป!"

"ได้ๆ"

จางเยี่ยนโต๊ะกับกวนหู่รีบพยักหน้าพร้อมกัน พอคนร้ายเดินกลับไปแล้ว เขาค่อยคลายมือที่ปิดปากกวนหู่

กวนหู่สูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ บ่นอุบอิบว่า "ผมโดนปิดปากเกือบตายแน่ะ พี่ชาย"

"ผมเองก็ใกล้จะโมโหตายเพราะคุณ ใช้น้องชาย"

จางเยียนโตกคอกกวนหู่ แล้วยื่นหน้าเข้าไปกระซิบข้างหู "ถ้าเขายังกล้าอวดคิทำตัวเป็นฮีโร่อีกละก็ ผมจะจัดการคุณเอง!"

นี่เป็นครั้งแรกที่กวนหู่เห็นจางเยียนโต่แสดงความคิดเห็นของตัวเองจริงๆ จึงรู้สึกประหลาดใจมาก แต่พอเห็นอีกฝ่ายโมโหจริงจังก็ไม่กล้าโต้เถียงอีก รีบพยักหน้าหงิกๆ ตกลง

ยังดีที่เด็กหยูร้องไห้ไปแล้ว คนร้ายทั้งสองคนจึงไม่สนใจกวนหู่อีก แค่ยื่นมือป้อนจับตาคูความเคลื่อนไหวของผู้โดยสารคนอื่นๆ เป็นระยะ บางครั้งก็ส่งสัญญาณมือหรือพูดรหัสลับบางอย่างกับพรรคพวกที่อยู่ด้านหลัง เขาเคาะว่าพวกมันกำลังส่งข่าวถึงกัน ดูจากกิริยาท่าทางแล้ว ตอนนี้พวกคนร้ายกำลังกระวนกระวายมาก แต่น่าเสียดายว่าเขาฟังสิ่งที่พวกนั้นคุยกันไม่รู้เรื่อง

"พวกคนร้ายกำลังเจรจาท่องกับใครคนหนึ่ง เรียกร้องให้ปล่อยตัวใครสักคน แต่การเจรจาไม่ราบรื่น พวกมันเลยเตรียมดำเนินการขั้นต่อไป"

เย่เฟยเฟยพูดโพล่งมาจากด้านหลังด้วยเสียงเบาหวิวยิ่งกว่ายุงบิน กวนหู่จึงต้องพยายามเงี่ยหูฟังสุดฤทธิ์ ก่อนกระซิบถามว่า "คุณแน่ใจนะ"

"ฉันเรียนภาษามือมาจากคุณตา ดังนั้นไม่ผิดแน่ กวนหวังหู่ คุณรีบคิดหาวิธีเร็วเข้า ฉันไม่อยากตายอยู่บนเครื่องบินนะ!"

ใครจะไปอยากตายบนเครื่องบิน กวนหู่บ่นในใจ

เขาจำได้ว่าเย่เฟยเฟยเคยบอกว่าตาของเธอเป็นทหารเยอรมัน เธออ่านภาษามือเฉพาะทางอย่างนี้ออก แสดงว่าคนพวกนี้ต้องเป็นทหารแน่นอน นั่นแปลว่านี่ไม่ใช่การจี้เครื่องบินธรรมดา เมื่อครู่เขายังคิดจะลงเสียงควงคูสักตั้ง แต่พอคาดเคาเบื้องหลังของคนพวกนี้ได้ ก็ชักไม่แน่ใจแล้วว่าตัวเองจะจัดการคนพวกนี้ได้หรือเปล่า

"พวกแกคุยอะไรกันหา!"

หลังจากได้ยินเสียงตะคอก คนร้ายรายหนึ่งก็ถือปืนเค้นคุ่มๆ มาขึ้นระหว่างที่นั่งของกวนหู่กับเย่เฟยเฟย เธอเห็นดังนั้นก็รีบทำเป็นโหม่งตัวไปข้างหน้า แล้วไอแค้นๆ ดังลั่น

แต่คนร้ายไม่มีท่าทีเห็นใจหญิงสาวเลย มันกระแทกปากกระบอกปืนกับหัวเธออย่างแรง พร้อมตะคอกว่า "แกอีกแล้ว ถ้าขึ้นยังไออีกฉันจะเริ่มฆ่าจากแกก่อน!"

เย่เฟยเฟยหุบปากฉับ แล้วพยักหน้ารับรัวๆ คนร้ายเงื้อปืนดังท่าจะตบสั่งสอนเธอสักที แต่จู่ๆ ผู้หญิงที่นั่งอยู่แถวหน้าของอีกฝั่งก็ยกมือขึ้นกุมหน้าอกพลางร้องครวญ ก่อนจะล้มพับลงไปนอนอ้าปากหอบบนพื้นทางเดิน

คนร้ายรีบหันขวับไปเล็งปืนใส่เธอทันที ก่อนพบว่าหน้าของผู้หญิงคนนั้นซีดเผือก ลมหายใจถึงกระชั้นเหมือนอาการป่วยกำเริบ

"โรคหอบหืดของเธอกำเริบ ขวดยาอยู่ในกระเป๋าเสื้อ!" ผู้โดยสารที่นั่งข้างๆ ตะโกน พร้อมกับโหม่งตัวเข้าไปทำท่าจะช่วยประคองหญิงสาว แต่โค่นคนร้ายถีบกระเด็นเสียก่อน

คนร้ายคว้าคอเสื้อผู้หญิงคนนั้นแล้วกระชากขึ้นมาจากพื้น ก่อนเอาปืนจ่อหมับโดยไม่สนใจอาการเจ็บปวดทรมานของเธอ

เนื่องจากคนร้ายหันหลังให้ กวนหู่จึงมองไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอีกฝั่ง แต่ดูจากท่าทางก็รู้ว่าผู้โดยสารกำลังมีอันตรายถึงชีวิต เขาทำท่าจะลุกขึ้นช่วย แต่จางเหียนโต๊ะรีบกดไหล่พร้อมกับเอามือปิดปากเขาไว้แน่นเพื่อไม่ให้ส่งเสียงแปลกๆ ออกไป

ทันใดนั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียงร้องครวญครางอย่างอ่อนแรงดังมาจากข้างหน้า ตามด้วยคนร้ายโง่งหลังเหมือนคนที่จู่ๆ ก็อาการกำเริบกะทันหัน ร่างซวนเซไปข้างหน้าเล็กน้อย ก่อนล้มลงเฝ้ากระแทกพื้น นอนแน่นขากระตุกสั่นอยู่ข้างๆ ผู้หญิงคนนั้น

คนร้ายอีกคนที่ยืนอยู่ด้านหน้าฟานภาษาเยอรมันรัวเป็นชุด กวนหู่

ไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายกำลังโวยวายเรื่องอะไร ต่อมาก็เห็นคนร้ายเล็งปืนไปที่ผู้หญิงคนนั้น แต่มันลงมือช้าไปก้าวหนึ่ง เพราะเธอลุกพรวดขึ้นมากกว่า คนร้ายที่นอนซมตัวงอท้องอืดจึงเป็นโล่งบ้าง แล้วแย่งปืนมายิงไปข้างหน้า กระสุนพุ่งใส่อกคนร้ายที่ยืนอยู่ข้างหน้าจนผงะหงายหลังล้มตึง

ผู้โดยสารชายอีกคนรีบฉวยจังหวะกระชากปืนพกออกมาเล็งคนร้ายที่ยืนอยู่ด้านหลัง ทั้งสองคนยิงปืนพร้อมกัน แต่ผู้ชายคนนั้นลงมือเร็วกว่า แค่มิถุนาที คนร้ายจึงโดนยิงขาข้างหนึ่งทำให้เล็งพลาดเป้า กลายเป็นยิงใส่ไฟติดเพดานแทนจนเกิดเสียงคังก้องทั่วห้องโดยสาร

เหตุการณ์ระทึกขวัญเกิดขึ้นรวดเร็วเกินไป ผู้โดยสารต่างนั่งอึ้งไปหลายอึดใจ ก่อนจะทยอยกันกริคร้อง

พอคนร้ายล้มลงไป มันก็ยกปืนขึ้นทำท่าจะยิงซ้ำ แต่จู่ๆ ภาพตรงหน้าก็พร่าลหายไปหมดเพราะโดนของหนักขว้างใส่หน้า กวนหมู่ปาหนังสือรวมบทวิสมัยถึงทันเวลาพอดี

หนังสือรวมบทวิเล่มนี้หนามาก พอคนร้ายโดนขว้างใส่หัว สายตาก็ถูกบดบังหมด แต่ยังไม่ทันยกมือขึ้นปิดสิ่งบังตาออก กวนหมู่ก็พุ่งเข้าไปใช้เข้ากระแทกอกคนร้าย ก่อนบิดข้อมือที่ถือปืนไปด้านหลัง แล้วจับพาดกับพื้นจนปืนพกลุกระเด็นพุ่งไกลไปด้านหลัง

คนร้ายเคลื่อนไหวว่องไวมาก ถึงจะโดนหนังสือรวมบทวิขว้างใส่จนเกือบสลบ แต่ยังไม่แพ้ก้นคำทอไม่เลิก พร้อมทั้งชักมีดสั้นออกจากซองเท้าบูตมาแทงใส่กวนหมู่ แต่จางเยียนโค้เอาเท้าเหยียบมือคนร้ายไว้ทันเวลา เรียกว่ากระที่บลงไปตรงตำแหน่งและได้จังหวะพอดี กว่ากวนหมู่จะรู้ตัว ก็พบว่าข้อมือคนร้ายโดนเหยียบอยู่ใต้รองเท้าหนังของจางเยียนโค้แล้ว

แต่ดูเหมือนเจ้าตัวยังไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์คืนนี้ จางเยียนโค้คันกรอบแวนบนคั้ง พลาซมวดคิ้วถามว่า "เกิดอะไรขึ้น เกะกะเท้าจริง"

กวนหมู่ลอบครางแทนคนร้ายที่คงช่วยบักชบอยู่อึดใจหนึ่ง ก่อนคว้าหนังสือรวมบทวิสมัยถึงที่ยังปิดคว่ำอยู่บนหน้าหมอนนั้นขึ้นมา เอา

สันหนังสือฟาคท้ายทอยคนร้ายอีกทีจนสลบเหมือด จากนั้นชมว่า "งานนี้คงต้องขอบคุณบรรพบุรุษสำหรับวัฒนธรรมอันยาวนานแล้ว"

หลังจากกวนหมู่ฟาคคนร้ายสลบก็โน้มตัวไปหยิบปืนที่ไกลไปข้างหน้าต่างนั้นเองก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากม่านที่ปิดกันห้องโดยสาร ปลายนิ้วของเขาเพียงแตะค้ำปืน จางเยียนไต่ก็รีบกระซกตัวพาหลบเข้าไปตรงที่ว่างด้านข้างเสียก่อน

เดิมทีที่นั่นตรงนั้นมีชายชาวเอเชียคนหนึ่งนั่งอยู่ ไม่รู้ว่าชายคนนั้นหวาดกลัวเกินไปหรือว่ามีไหวพริบดีกันแน่ พอเห็นพวกเขาลงมือต่อสู้กันก็รีบขยับตัวเข้าไปนั่งด้านในสุด ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมีพื้นที่ว่างพอให้เข้าไปซ่อนตัวได้

พอพวกเขาหลบอยู่หลังที่นั่ง เสียงปืนก็ดังขึ้น ไม่รู้ว่ามีผู้โดยสารโดนลูกหลงบ้างหรือเปล่า เพราะได้ยินเสียงหลายคนกรีดร้องด้วยความหวาดกลัว

กวนหมู่ที่หมอบอยู่ด้านหลังพนักงานแก้อัเห็นเงาคำๆ โผล่ได้ผ้าม่านที่รูดปิด คลับคล้ายว่าเป็นร่องเท้าบูตที่กำลังจะก้าวเข้ามา เขาจึงเอามือกดพนักงานแก้อั คิดตัวกระโจนข้ามเบาะไปเตะเจ้าของร่องเท้าบูต รีบฉวยโอกาสดอนหมอนั้นชวนเซคว่าปืน แล้วม้วนตัวกลิ้งไปกับพื้น กระซกม่านเปิดพร้อมเล็งปืนไปที่อีกฝ่ายทันที

คนร้ายเคลื่อนไหวรวดเร็วมาก กวนหมู่เพียงยกปืนขึ้นก็โดนเตะข้อมือจนเกือบกำปืนไว้ไม่อยู่

ด้านหลังเป็นชั้นประหยัดจึงมีผู้โดยสารเยอะกว่า กวนหมู่ไม่กล้ายิงปืนสังเขจจึงรื้อหมัดแทน แต่คนร้ายเบี่ยงตัวหลบ แล้วเล็งปืนใส่เขาอีกครั้ง ทันใดนั้นเองก็มีประกายเย็นเยียบสายหนึ่งพุ่งมาจากด้านหลังกวนหมู่ตรงเข้าเป้าตาคนร้าย เขามองเห็นไม่ชัดว่ามันคืออะไร แต่รู้ว่าต้องคมกริบมากแน่ ด้วยคอนคนร้ายเซล้มไปด้านหลัง มันยกมือกุมดวงตาที่มีเลือดสดๆ ไหลทะลัก

ผู้โดยสารส่วนใหญ่กรีดร้องด้วยความตกใจ กวนหมู่หันขวับไปมอง

ด้านหลังเว็บหนึ่ง แต่ผ้าม่านแกว่งไปมาจึงมองไม่เห็นอีกฝั่ง เขาพุ่งปราดเข้าไปกคล็อกตัวคนร้ายไว้ พลังร้องบอกว่า "ขอบคุณ ท่านจอมยุทธ์"

กวนหู่เพิ่งพูดจบก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากด้านหลัง จึงคิดว่าตัวคนร้ายขึ้นมาเป็นโล่กำบัง จากนั้นก็ได้ยินเสียงคังปั้งๆ สองที กระสุนยิงถูกแผ่นหลังคนร้ายทำให้ร่างเจ้าตัวกระตุกไม่หยุด

"โทษที"

กวนหู่ขอโทษอย่างไม่จริงใจนัก พอหันไปมองก็เห็นคนร้ายตัวสูงใหญ่ปักป็น เจ้าหมอนั้นแหกปากร้องลั่นเมื่อเห็นว่าพลังมือฆ่าพรรคพวกตัวเอง แต่น่าเสียดายที่กวนหู่ฟังไม่รู้เรื่องสักคำ

พอคนร้ายกระซอกตัวเด็กสาวคนหนึ่งที่นั่งอยู่ด้านหลังขึ้นมา กวนหู่คิดว่าอีกฝ่ายคิดจะจับตัวประกันมาหู่ แต่ใครจะรู้ว่ามันกลับเลียนแบบกวนหู่โดยเอาเด็กสาวเป็นโล่ จากนั้นลั่นไกใส่กวนหู่พลังถอยไปหลบหลังม่านอย่างรวดเร็วจนมองไม่เห็นแม้แต่เงา

"ทุกคนโปรดสงบสติอารมณ์ ใจจี้เครื่องบินโค่นตำรวจจัดการหมดแล้ว แต่เพื่อความปลอดภัย กรุณาอยู่กับที่ตามเดิมก่อน อย่าเพิ่งขยับไปไหน"

เสียงเย่เฟยเฟยประกาศดังมาจากด้านหลัง ก่อนพูดซ้ำด้วยภาษาเยอรมันกับภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว

เธอโผล่มาตรงนี้ได้ก็แปลว่าสถานการณ์ในห้องโดยสารถ้านหน้าสงบเรียบร้อยแล้ว กวนหู่จึงหันไปกำชับว่า "อาจมีคนร้ายอยู่บนเครื่องบินอีก ระวังตัวด้วย"

พอกวนหู่พูดจบก็ตรงไปยังท้ายเครื่อง ได้ยินเสียงเย่เฟยเฟยตะโกนไล่หลังว่า "กวนหู่ระวัง ระวังตัวด้วยนะ คุณเหมือนคนร้ายพวกนี้จะพกระเบิดคิดตัว"

ดีที่เครื่องบินจากเบอร์ลินมุ่งสู่มินกาลัยนี้มีผู้โดยสารรู้ภาษาจีนแค่ไม่กี่คน เพราะเย่เฟยเฟยตะโกนเสียงดังมาก เล่นเอากวนหู่สะอึกเล็กน้อย เขาหันไปมองก็เห็นเย่เฟยเฟยชี้มือไปข้างหน้า "ฉันได้ยินมาจากตำรวจ

พวกนั้น"

ดูจากฝีมือของชายหญิงคู่นั้น ถ้าบอกว่าพวกเขาเป็นตำรวจ ก็ไม่น่าแปลกใจเท่าไร กวนหู่รีบตอบกลับไปว่า "ปล่อยให้พวกเขาจัดการ ด้านหน้า ด้านหลังผมเคลียร์เอง"

"อ้อ"

เย่เฟยเฟยยังพูดไม่ทันขาดเสียง กวนหู่ก็วิ่งไปทางหางเครื่องบิน แล้ว

เขารุดเปิดม่านที่กั้นพื้นที่พักผ่อน เผยให้เห็นห้องครัวและที่พัก พวกพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ข้างในนั้นมีพื้นที่ไม่มาก แอร์โฮสเตส สองคนโคนมัดนอนกลิ้งอยู่ตรงนั้น พอเห็นเขาพรวดพรวดเข้ามาก็รีบ กระดกตัวไปข้างหลังด้วยความตกใจ

กวนหู่ไม่มีเวลาแถมคำให้พวกเขา เธอ เมื่อแน่ใจว่าตรงนั้นไม่มีคน ซ่อนตัวก็ถอยออกไป แล้วเดินสำรวจต่อ

เมื่อเดินผ่านห้องน้ำกับพื้นที่พักผ่อนไปจนเกือบถึงท้ายเครื่องบิน รู่ๆ เครื่องบินก็สั่น ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่ห้องนักบิน กวนหู่เอามือเกาะผนัง เดินไปจนสุดทางก็ยังไม่เห็นคนร้ายจึงย้อนกลับทางเดิม และพบว่าไฟเหนือ ประตูห้องน้ำสว่างอยู่ เขารีบกระซอกประตูทันที แต่มันโคนลือกจาก ค้านในจึงเปิดไม่ออก

คนร้ายเข้าไปทำอะไรในห้องน้ำ คงไม่ได้เข้าไปถ่ายหนักในเวลา คับขันแบบนี้มั้ง

กวนหู่คิด ทันใดนั้นก็นึกได้ว่าคนร้ายพระเปิดติดตัวจึงรีบออกแรง กระแทกประตู เขาพุ่งชนอยู่หลายทีแต่ยังไม่สำเร็จ พอลองตะแคงหู ฟังก็ได้ยินเสียงดังแว่วมาจากด้านใน เขาฉุกคิดบางอย่างได้จึงหันหลังวิ่ง ย้อนกลับไป เมื่อเจอเย่เฟยเฟยกลางทางพอดีก็รีบพูดโพล่งว่า "พามผมไป ห้องเก็บสัมภาระที!"

"หา..." เย่เฟยเฟยชะงักเล็กน้อย ก่อนจะเข้าใจความคิดของอีกฝ่าย อย่างรวดเร็ว แล้วรีบพากวนหู่วิ่งไปข้างหน้า

ระหว่างทางเธอคิดว่าตัวแอร์โฮสเตสคนหนึ่งมาซักถาม กวนหมู่ฟังทั้งคู่คุยกันไม่รู้เรื่อง แต่เห็นเธอถามจบก็พุ่งพรวดลงไปยังห้องพัสดุเรือใต้ห้องโดยสาร กระซกพรมที่ปูทับด้านบนออก กดปุ่มใส่รหัสด้านข้าง แล้วเปิดประตูฉุกเฉิน

สิ่งที่ปรากฏในครรลองสายตาของกวนหมู่คือบันไดที่ทอดตัวลงไปในความมืดด้านล่าง

เย่เฟยเฟยเปิดไฟห้องเก็บสัมภาระแล้วถามว่า "คุณอยากไปที่ห้องเก็บสัมภาระใต้ท้องเครื่องบินที่มีระบบระบายอากาศใช่ไหม"

"อ้อ ผมยังไม่อยากกลายเป็นมัมมี่บนท้องฟ้าสูงหนึ่งหมื่นเมตร"

"งั้นก็ตรงนี้แหละ" เย่เฟยเฟยผลักเขาไปข้างหน้า "โทษทีที่ส่งได้แค่นี้ ฉันไม่อยากลงไปเสี่ยงตายกับคุณ แต่กวนหมู่ หวังว่าคุณต้องรอดชีวิตกลับมานะ!"

"ขอบคุณที่บอกกันตามตรง"

ที่จริงกวนหมู่อยากบอกเธอเหลือเกินว่า ถ้าคนร้ายคิดจะวางระเบิดจริงๆ ไม่ว่าพวกเขาอยู่ตรงไหนก็ไม่รอดอยู่คิ่นั้นแหละ

แต่น่าเสียดาย เขายังไม่ทันได้พูด เย่เฟยเฟยก็ปิดประตูฉุกเฉินเสียก่อน กวนหมู่ได้ยินเธอตะโกนเชียร์จากด้านบนนอกประตูว่า "กวนหมู่หวัง good luck!"

ตอนนี้กวนหมู่ชักอยากต่อยคนขึ้นมามากจริงๆ ซะแล้ว

ห้องเก็บสัมภาระกว้างมาก ทว่าข้างในมีข้าวของน้อยกว่าที่คิด

กวนหมู่เงี่ยหูฟัง นอกจากเสียงเอะอะที่ดังแว่วมาจากเหนือศีรษะแล้ว ที่นี่ค่อนข้างเงียบสงบ แต่อาจมีพรรคพวกของคนร้ายซ่อนตัวอยู่...เมื่อครู่จู่ๆ คนร้ายก็หยุดโจมตีและเลือกหลบหนีแทน น่าจะเป็นเพราะได้รับคำสั่งจากพรรคพวก

ไม่รู้ว่าสถานการณ์ในห้องนักบินเป็นอย่างไรบ้าง แต่มีตำรวจวางเขียนโต๊ะ และเชียวหลิงอวินคอยช่วยเหลือ น่าจะควบคุมสถานการณ์

ไหว ขอแค่เขาจับกุมพรรคพวกของโจรจี้เครื่องบินได้ ทุกอย่างย่อมจบลงอย่างราบรื่น

กวนหมู่เดินผ่านกองสินค้าเข้าไปเรื่อยๆ พลังพิมพ์ว่า "ปัญหากำลังจะคลี่คลายแล้ว ฉันทุสสำหรัลพักร้อนมาเที่ยวทั้งที ถ้ามันจบเห่แบบนี้ฉันไม่มีทางละเว้นพวกแกแน่!"

เขาเพิ่งพูดจบก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวดังเหนือศีรษะ มีคนผลักกระเป๋าสัมภาระที่วางอยู่ด้านบนลงมา

กวนหมู่รีบวิ่งตัวหลบ คนร้ายฉวยโอกาสกระโจนใส่แล้วเตะตัดขาเขา ก่อนควักมีดแรมโบ้² แทะใส่เขารัวๆ

คนคนนั้นมีรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงบึกบึน กวนหมู่ที่ว่าตัวสูงมากแล้วฝ่ายนั้นกลับสูงกว่าเกือบครึ่งหัว กำปั้นที่เหวี่ยงพลาค่อยลงไม้ด้านหลังทะเล่เป็นรู นอกจากอีกฝ่ายจะมีพลังกำลังมหาศาลแล้ว ยังจูโจมรวดเร็วมาก ดูจากวิชาหมัดมวยที่ใช้ ต้องเป็นพวกที่เคยฝึกฝนในกองทัพเป็นเวลานาน

กวนหมู่ไม่กล้าปะทะกำลังกับคนร้ายโดยตรง เอาแต่เบี่ยงซ้ายหลบขวา แล้วยกเท้าเตะตัดท่อนล่าง

ท่อนล่างของคนร้ายเริ่มไม่มั่นคง พอโดนเตะซ้ำหลายทีก็เซล้มลงบนพื้น แต่ตอนล้มไม่วายปามีดแรมโบ้สุดแรง คมมีดพุ่งฉิวกรีดผ่านแก้มกวนหมู่เลยไปด้านหลังปักลงไบนึง ค้ามมีดยังสั่นดังกึกๆ ไม่หยุด

กวนหมู่ยกปิ่นขึ้นเล็งขาคนร้าย แต่น่าเสียดายที่คนร้ายจูโจมกลับมาจนทำให้กระสุนแอลบไปทางอื่น

คนร้ายพลันพุ่งใส่กวนหมู่อย่างรวดเร็ว

กวนหมู่โดนชนจนล้ม ปีนพกหลุดจากมือกระเด็นไปไกล เขาจึงทำได้เพียงกำหมัดขัดปลายคางคนร้ายจนหน้าสะบัดไปอีกทาง แต่อีกฝ่ายหนังหนามาก แค้นยังทำอะไรมันไม่ได้ กลับเป็นตัวกวนหมู่เองที่ต้องเจ็บจน

² มีดแรมโบ้ คือ มีดเดินป่าอเนกประสงค์

ตัวงอ เพราะโดนคนร้ายใช้กำปั้นชกหน้าอก

กว่ากวนหู่จะเงยหน้าได้อีกครั้ง ปากกระบอกปืนของคนร้ายก็จ่อเข้าที่หัวแล้ว แต่ยังไม่ทันเหนียวไก ก็ได้ยินเสียงพุกะตึกกะตักให้วุ่น

กวนหู่กุมอกพลาซสุกลมหายใจเข้าปอด แต่ไม่ลืมพุกะตึกกลับไปด้วยภาษาอังกฤษ "ช่วยใช้ภาษาที่ฉันฟังรู้เรื่องหน่อยได้ไหมหา!"

"แกมาหาเลออนสินะ อย่าฝันเลยว่าจะได้มันไป มันเป็นของเรา!"

กวนหู่สาบานได้ว่าเขาฟังคำศัพท์พวกนั้นรู้เรื่องทุกตัว แต่พอเอามารวมกันแล้วเหมือนเป็นคัมภีร์สวรรค์ที่ตีความไม่ออก เขาლობสอมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ คลำเจอหมากฝรั่งห่อหนึ่ง พลาซตามกลับป่าวว่า "แกพูดเรื่องบ้าอะไร"

มือคนร้ายกำลังเหนียวไกปืน แต่กวนหู่ชิงขว้างหมากฝรั่งใส่ตามันก่อนทำให้เล็งเป้าพลาด จากนั้นก็รีบฉวยโอกาสตีตัวขึ้นมา ยกเท้าเตะน่องอีกฝ่ายแล้วเผลอตามเข้าไปรั้วหมัดค่อยควงตากับลำคอ ใช้เป้ากระแทกท้องน้อยของคนร้าย

กวนหู่หยาบยี้มกระบวนท่าของจางเยียนโตมาใช้ในเวลาคับขัน ไม่รู้เป็นเพราะซึมซับมาไม่รู้ตัวหรือเปล่า เขาลงมือโจมตีอีกฝ่ายด้วยความเร็วสูงสุดภายในเวลาอันสั้น และไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายจู่โจมกลับมา

ตำรวจหนุ่มฉวยโอกาสตอนคนร้ายมัวแต่ป้องกันตัว ฟันสันมือใส่ข้อมืออีกฝ่ายเพื่อให้ปืนพกหล่น

แต่คนร้ายแข็งแกร่งเกินไป ฝ่าความเจ็บปวดทนรับแรงสับข้อมือแล้วคว้าคอเสื้อกวนหู่จับทุ่มข้ามไหล่ไปข้างหน้า

กวนหู่ลอยไปกระแทกกับกองส้วมสาธารณะ แต่ยังไม่ทันไถลงมา คนร้ายก็พุ่งเข้ามาบีบคอพร้อมกับหัวเราะอย่างชั่วร้าย "กั๋งฟู่จิ้น กระจอก!"

เขาอยากถีบไอ้ฝรั่งนี้กระเด็นออกนอกเครื่องไปเลย แต่สถานการณ์ของเขาในตอนนี้เป็นคือ กำลังจะโดนอีกฝ่ายฆ่าตายอยู่รอบร่อ แค่ว่าสุกลมหายใจยังลำบาก บวกกับตำแหน่งที่เขาอยู่ในตอนนี้ทำให้ออกแรงไม่ได้ มือทั้งสองข้างไขว่คว้าสะเปะสะปะไปทั่วกองส้วมสาธารณะ แล้วคลำเจอวัตถุ

บางอย่างที่ทำจากเหล็กพอดี จึงคว่ำหมับเอามาฟาดหัวคนร้ายคังผิวระ

แท่งเหล็กฟาดคมับคนร้ายอย่างจัง คนร้ายสะอึก กล้ามเนื้อกระตุกเกร็ง ก่อนล้มหงายหลังตึงตันที่

กวนหมู่ค่อยหายใจสะดวกขึ้น ตัวไหลทรุดลงไปตามกองสัมภาระ พอ görmองสิ่งที่อยู่ในมือตัวเองก็พบว่าแท่งเหล็กรูปตัวแอลซึ่งคุณคล้ายกลอนประคูดู เขารู้สึกขอบคุณเจ้าสิ่งนี้จริงๆ ที่ช่วยชีวิตตัวเองไว้ได้ในนาทีวิกฤต

พอกวนหมู่ลุกขึ้นยืนมั่นคงก็เดินไปตรงหน้าคนร้ายที่นอนกองบนพื้น เขาเตะอีกฝ่ายที่หนึ่งก่อนกระชากสาบเสื้อให้เบะออก แต่แล้วก็ต้องตกตะลึง...เพราะคนร้ายไม่ได้พกระเบิดเวลาติดตัว ถ้าระเบิดไม่อยู่กับตัวก็แปลว่าคงเอาไปซ่อนไว้ที่ไหนสักแห่งในห้องโดยสารแล้ว...คนพวกนี้พกอาวุธปืนขึ้นเครื่อง ถ้าไม่มีคนในให้ความช่วยเหลือต้องทำไม่สำเร็จแน่ ดังนั้นในห้องโดยสารน่าจะมีระเบิดติดตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว แต่คนร้ายจงใจวิ่งมาที่ห้องเก็บสัมภาระเพื่อแอบจุดชนวน

พอคิดถึงตรงนี้ กวนหมู่ก็กระชากตัวคนร้ายขึ้นมาคาดคั้นว่า "ระเบิดอยู่ไหน"

"ซอมบี้...ไม่มีทางสำเร็จ!"

คนร้ายพูดจาเลื่อนเปื้อน กวนหมู่ไม่รู้ว่าจะตัวเองพึงผิดหรือเปล่าจึงถามซ้ำว่า "ฉันพูดถึงระเบิด ตกลงว่าพวกแก..."

เขายังพูดไม่ทันจบ จู่ๆ เครื่องบินก็เขย่าอย่างรุนแรงและเอียงตัวหนัก กวนหมู่ถลาไปข้างหน้าตามแรงเฉื่อย ยังไม่ทันลุกขึ้นยืน เครื่องบินก็เขย่าอีกรอบจนทำให้พวกสัมภาระร่วงกราวลงมา

พอเครื่องบินเอียงเทก็ได้ยินเสียงดังโครมครามตามมา ข้าวของพลิกคว่ำระเนระนาดเต็มพื้น ฝาคันบนเค้งเปิดเผยให้เห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน

เมื่อเห็นร่างมนุษย์นอนแข็งที่อแห่งกรัง กวนหมู่ก็ตะลึงงันไปชั่วขณะ ก่อนฉุกละหุกว่าน่าจะเป็นคนที่เสียชีวิตไปแล้ว การขนศพจากต่างประเทศกลับไปฝังที่บ้านเดิมไม่ใช่เรื่องน่าตกอกตกใจอะไร ถ้าจะแปลกก็มีแค่เรื่อง

ที่ไม่ได้ตอกตะปูปิดฝาโลงเท่านั้น

กวนหู่หันไปดูฝาโลงที่ล้มอยู่ด้านข้าง แล้วหันมามองแท่งเหล็กเล็กๆ ในมือตัวเอง เขาเพิ่งแน่ใจว่านี่คงเป็นกลอนที่ใช้ล็อกโลงไม้ นั่นเอง แต่เขาค็นึกออกมาใช้โจมตีศัตรูต่างอาวุธ

"ผู้ไม่รู้ไม่ควรถือสา อย่าถือสาฯ"

คนตายยิ่งใหญ่ที่สุด กวนหู่รีบประสานมือขอโทษ พยายามโน้มตัวเดินหลบไปฝั่งตรงข้ามอย่างซ้าๆ แต่เสียงคังสนั่นกลับปลุกคนร้ายให้รู้สึกตัวตื่นก่อน

คนร้ายเงยหน้าขึ้นมาเห็นโลงศพตะแคงอยู่ตรงหน้าก็แผดเสียงคังสนั่น จากนั้นร้องโวยวายอีกยืดยาว แต่กวนหู่ฟังไม่รู้เรื่อง พอเขาเห็นคนร้ายคืบรนจะลุกขึ้นก็รีบเตะซ้ำ

ทันใดนั้นเครื่องบินพลันเขย่าอีกรอบ โลงไม้ที่ตะแคงอยู่พลิกคว่ำมาข้างหน้าทำให้ศพที่อยู่ข้างในคังขึ้นมา ใบหน้าของผู้ตายหงายขึ้นทำให้กลายเป็นนั่งประจันหน้ากับกวนหู่พอดี

ศพนั้นเป็นชายอายุห้าสิบกว่าปี ใบหน้ามอมชอม เปลือกตาเผยอขึ้นมาเล็กน้อยเพราะแรงกระแทก ท่ามกลางแสงไฟบูบวบ กวนหู่รู้สึกเหมือนเห็นศพกะพริบตา เขาคิดว่าตัวเองคิดผิดจึงเดินเข้าไปใกล้ๆ ตั้งใจจะตรวจสอบให้แน่ชัด ใครจะรู้ว่านอกจากในโลงไม้จะมีศพแล้ว ยังมีถุงลมกันกระแทกอีกจำนวนหนึ่งซึ่งเวลานี้หล่นเตะกระຈาดกิดขวางทางเดินของเขา

เสียงร้องโวยวายของคนร้ายยิ่งดังกว่าเดิม มันพยายามตะเกียกตะกายไปทางนั้น ท่าทางของคนร้ายดูประหลาดมาก แต่กวนหู่ไม่มีเวลาขบคิด เขาหันไปมองสำรวจรอบตัว ตั้งใจจะเดินไปเก็บปืนก่อน ใครจะรู้ว่าตอนนั้นเองกลับมีเสียงคังสนั่นหวั่นไหวขึ้นมาอีกครั้ง เหมือนเครื่องบินชนอะไรสักอย่าง ก่อนจะเอียงกลับไปอีกฝั่งแทน

กวนหู่ยืนไม่อยู่ เซดลาไปมาท่ามกลางแสงสีอย่างรุนแรง ยังคิดว่าสัมภาระที่อยู่ด้านหน้าช่วยรับแรงปะทะบางส่วนไว้ ขณะเขายกมือกุมหน้าผากเพราะนึกอะไรได้ หลอดไฟทั้งหมดในเครื่องบินพลันกะพริบ

ดูวบบก่อนดับวบบ ภาพตรงหน้ากลายเป็นความมืดมิดไปทันที

ภายในช่วงเวลาสั้นๆ กวนหู่ยังไม่ทันรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ก็รู้สึกถูกรอบข้างสั้นอย่างรุนแรง เขารีบยกมือขึ้นป้องหัวเพื่อไม่ให้ข้าวของที่ปลิวว่อนกระแทก และพยายามเกาะสัมผัสภาระที่ยึดติดไว้กับที่อย่างมั่นคงจนเครื่องบินหยุดสั้นสะเทือน

ที่จริงเครื่องบินก็ได้เขย่านานนัก แต่ในความรู้สึกของกวนหู่กลับยาวนานเหมือนผ่านไปสักหนึ่งศตวรรษ หลังจากเขารับรู้ว่าเครื่องบินหยุด เขาแล้วก็ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน มองสำรวจรอบตัว แต่มีคสนิทจนแทบมองไม่เห็นนิ้วมือ

เมื่อรู้สึกตัวว่าปัญหาเรื่องการมองเห็นกลายเป็นอุปสรรคในการเคลื่อนไหว กวนหู่ก็ยื่นมือออกไปคลำทาง และเคลื่อนตัวไปข้างหน้าโดยอาศัยความทรงจำแทน

ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงสุลลมหายใจที่นอกเหนือจากของตัวเอง ลมหายใจถี่กระชั้น รวากับอีกฝ่ายกำลังขาดอากาศหายใจจึงส่งเสียงแปลกๆ เหมือนหายใจไม่ต่อเนื่อง

วินาทีต่อมา กวนหู่ก็ได้ยินเสียงลมจากการเหวี่ยงหมัดพุ่งตรงมาที่หน้าเขาอย่างรวดเร็ว กว่าจะรู้สึกตัว กำปั้นก็กระทบแก้มแล้ว เขาโค่นตอยจนถอยไปด้านหลัง

ตอนกวนหู่ล้มลงบนพื้น เขารีบใช้ท่าปลาหลีพลิกตัวก่อน แต่เพิ่งยึกตัวขึ้นก็โดนเท้าที่สวมรองเท้าบูตทหารกระเทียบลงมาเต็มแรง เจ้านั้นกระชากคอเสื้อเขาขึ้นมา แล้วจับเหวี่ยงไปข้างหน้า

สำรวจหนุ่มตึงทึงในอากาศสองรอบ คิที่ร่างกายเขาค่อยๆ แคล้วปราดเปรียว พอลงถึงพื้นก็เอาสองมือยันไว้ทันเวลา ไม่ได้ปล่อยให้ตัวเองหล่นกระแทกอย่างอนาถ แต่คนร้ายเคลื่อนไหวเร็วกว่าที่คิด เพราะพุ่งเข้ามาเตะเขาซ้ำทันที

กวนหู่โดนเตะซ้ำอีกรอบ ยังไม่ทันได้ลุกขึ้นก็โดนคนร้ายจับตัวไว้แล้วตอยหมัดรัวไม่ยั้ง เหมือนๆ กับการเปิดความรุนแรงเกินกว่าปกติ

กวนหมู่พยายามโจมตีกลับไปอย่างต่อเนื่อง แต่คนร้ายกลับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ

หลังจากโดนต่อยัดหลายที กวนหมู่ก็โดนเหวี่ยงออกไปอีกครั้ง ทำให้มันถลึงไปกับพื้นหลายคลบ จากนั้นก็ได้ยินเสียงลมเตะใส่ตัวเองในความมืด เขาหลบไม่ทันจึงยกมือข้างหนึ่งขึ้นต้านรับ เพื่อหยุดยั้งการโจมตีของอีกฝ่าย

คนร้ายคำรามลั่น ฟังดูคล้ายเสียงแผ่ร้องตอนพยายามสะกดกลืนความเจ็บปวด กวนหมู่ต้านทานแรงปะทะจากอีกฝ่ายไม่ไหว ขณะเขาร้อนใจอยู่นั้น จู่ๆ เท้าข้างนั้นก็ผละถอย แรงปะทะหนักหน่วงที่มาด้วยกันพลันสลายไปด้วย

กวนหมู่ได้ยินเสียงโครมครามกับเสียงร้องครางของคนร้ายดังมาจากข้างหน้า ตามด้วยเสียงลมที่เกิดจากการเตะต่อยวาทหนัก และเสียงสัมผัสกระแทกกันดังยาวเป็นชุด ฟังจากเสียงร้องที่คล้ายๆ กันแล้ว เขามั่นใจว่าคนที่ได้รับบาดเจ็บก็คือคนร้าย

เขาพยายามสะกดกลืนความเจ็บปวด ลุกขึ้นมาตะโกนว่า "จางเยียนโตะ นั่นคุณเธอ!"

แต่สิ่งที่ตอบกลับมาก็คือเสียงแผ่ร้องของคนร้าย กวนหมู่ได้ยินเสียงกระตุกหักลั่นกรือบ

ทันใดนั้นไฟในห้องเก็บสัมภาระกลับมาสว่างอีกครั้ง แสงไฟสลัวๆ ทำให้กวนหมู่มองเห็นว่าข้างหน้ามีคนสองคนกำลังต่อสู้กัน ผู้ชายคนหนึ่งเอาผ้าพันคอไหมพรมทรงกระบอกสวมหัว ทำให้มองไม่เห็นใบหน้าของเขา แต่ดูจากรูปร่างผอมสูงกับเสื้อผ้าที่สวมแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าต้องเป็นจางเยียนโตะแน่นอน

การปรากฏตัวของจางเยียนโตะทำให้กวนหมู่รอดพ้นจากวิกฤต เขาพ่นลมหายใจด้วยความโล่งอก ในเมื่อจางเยียนโตะไม่ยอมเปิดเผยฐานะ เขาก็ไม่บังคับฝืนใจ ยกมือปาดเช็ดเลือดที่ไหลออกมาตรงมุมปาก แล้วพูดว่า "จอมยุทธ์ ขอบคุณที่ช่วยเหลือ"

วิชาป้องกันตัวของจางเยียนไต่ยอคเยี่ยมมาก เมื่อครู่กวนหู่ประมื่อกับคนร้ายโดยเลียนแบบวิธีการต่อสู้ของเขา แต่เรียนมาได้แค่ขี๊ปะตัวตอนนี้จางเยียนไต่แสดงหมัดมวยวิชาเดียวกันออกมาล่ำมีอานุภาพรุนแรงกว่ามาก...

ไหล่ซ้ายของคนร้ายโดนจางเยียนไต่จับบีคจนข้อต่อเคลื่อนหลุดทำให้ต้องใช้แขนข้างเดียวต่อสู้จนถูกจับกุมตัวอย่างง่ายดาย จางเยียนไต่คิดตัวลอยขึ้นไปในอากาศ แล้วอู่เข้ากระแทกซี่โครงคนร้าย ตอนที่ตัวลงมายังเตะคักขาอีกที

ท่ามกลางแสงไฟกะพริบวูบวาบ กวนหู่เห็นคนร้ายนั้นโดนอัดจนตัวอืด แลมท่อนล่างยังโดนเตะคักขาล้มคว่ำบนพื้น เสียงหล่นกระแทกดังสนั่น เขาอยากรู้เหลือเกินว่าตอนนี้กระดูกซี่โครงคนร้ายหักไปกี่ซี่แล้ว

เลือดทะลักออกจากปากคนร้าย คงบาดเจ็บภายในจึงนอนขยับตัวไม่ได้อยู่ตรงนั้น

กวนหู่เดินเข้าไปดูคนร้าย เขามองชายหนุ่มข้างกายที่ทำท่าเหมือนเดินเล่นชมสวน ก่อนถามด้วยความสงสัยว่า "จอมยุทธ์ อาจารย์ของท่านอยู่สำนักไหน โปรดสอนผู้น้อยสักสองสามกระบวณท่าได้ไหม"

ชายหนุ่มสาวเท้าเดินออกไปข้างนอกโดยไม่สนใจเขา กวนหู่รีบหยิบปืนพกตามไปทันที

ตอนที่สองคนเดินผ่านโรงศพที่พลิกคว่ำบนพื้นกับศพที่กระเด็นหลุดออกมาจากโรงเกือบครึ่งตัว ก็ได้กลิ่นตัวยาแปลกๆ โขยมาเข้าจมูก

กวนหู่รีบอุดจมูก สะโงกมองโรงศพ สงสัยว่าศพคงอยู่ในสารกันเสีย ตอนเครื่องบินเขาทำจึงทำให้ของเหลวรั่วซึม

เขาเดินตรงเข้าไปดู อยากจะค้นหาต้นตอของปัญหา แต่ชายหนุ่มอีกคนยื่นมือมารั้งตัวไว้ก่อน แล้วเอ่ยเตือนว่า "อย่าเข้าไปใกล้ บางทีอาจมีเชื้อโรค ของพวกนี้นักให้ผู้เชี่ยวชาญจัดการดีกว่า"

เสียงแหบพร่าเหมือนคนซุดคำที่กวนหู่เคยเจอก่อนหน้านี้ไม่มีผิด แต่คราวนี้เขายังไม่ได้เปลี่ยนเป็นซุดคำ ดังนั้นไม่ว่าจะดูอย่างไรก็คือ

จางเยียนโต้นั้นแหละ

กวนหู่อยากบอกเหลือเกินว่า ปิคบังหน้าตาไปก็ไม่มีประโยชน์ แต่คิดดูแล้ว สุดท้ายก็เปลี่ยนใจ "สถานการณ์ข้างบนเป็นไงบ้าง"

"เบื้องต้นสงบเรียบร้อยดี เครื่องบินกำลังจะลงจอดที่มินิกในไม่ช้า"

"อ้อ แล้วคุณรู้เป้าหมายของคนพวกนี้หรือเปล่า เมื่อก็ผมได้ยินเจ้าหมอนั้นพูดอะไรแปลกๆ ค่ะ"

"อย่าไปยุ่งเรื่องคนอื่นเลย" ชายหนุ่มพูดอย่างเย็นชาก่อนกำชับว่า "อย่าบอกคนอื่นว่าเจอดี"

"ไม่หอรอก ปากผมพูดผิดสนิทมาก" กวนหู่พูดติดตลกว่า "นี่เป็นความลับของเรา ถ้าคนอื่นรู้เข้า คราวหน้าคุณไม่ยอมมาช่วยอีก ผมจะทำยังไง"

"คิดแต่จะให้คนอื่นช่วยเหลือ ไม่ได้เรื่องจริงๆ"

ไม่รู้ว่ากอนจางเยียนโต่พูดประโยคนี้อำพรางตัวเองหรือเปล่า เพราะทางเสียงแผ่ความนุ่มนวลซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว เขาป็นขึ้นบันไดเหล็ก กวนหู่กำลังจะตามขึ้นไป แต่โดนอีกฝ่ายขวางไว้และสั่งว่า "รออีกหนึ่งนาทีค่อยตามออกไป"

"ขอรับ คุณชายหอยขม" กวนหู่ตอบรับด้วยน้ำเสียงที่เล่นทีจริง บ่งบอกให้อีกฝ่ายรับรู้ว่าเขาเองล่วงรู้ตัวตนของเขาแล้ว

จางเยียนโต่ไม่ปฏิเสธ รีบป็นขึ้นข้างบนอย่างรวดเร็ว

กวนหู่รีบวนาที่รอ ระหว่างนั้นก็จับคนร้ายที่โดนอัดปางตายมัดด้วยเชือกผูกกรองเท้าท่ามกลางแสงไฟที่กะพริบบูบวบไม่หยุด เวลาผ่านไปครบหนึ่งนาทีพอดี เขาค่อยป็นขึ้นบันไดไป

หลังจากเครื่องบินสันอย่างรุนแรง สภาพข้างบนก็ไม่ได้ดีไปกว่าห้องเก็บสัมภาระ

แอร์โฮสเตสประกาศปลอดภัยให้ผู้โดยสารช้าๆ หลายรอบ แต่ไม่

ค่อยได้ผลสักเท่าไร เสียงร้องไห้ของเด็กเล็กและเสียงเอะอะโวยวายของพวกผู้ใหญ่ตีกับเสียงประกาศที่เปิดดังทั่วบริเวณ ในเครื่องบินมีผู้โดยสารต่างชาติจำนวนมาก เสียงพูดภาษาต่างๆ ผสมปนเปกัน ชวนให้รู้สึกตื่นเต้น แกมตึงเครียดอย่างประหลาด

แอร์โฮสเตสเดินกลับไปกลับมาตามทางเดิน พยายามปลอบขวัญผู้โดยสารตามคำประกาศ ผู้โดยสารบางส่วนที่ค่อนข้างสูงอายุดกอกตกลใจมากจนไม่สบาย จึงถูกประคองลงมานอนราบบนพื้นที่ค่อนข้างกว้าง ทำให้ห้องโดยสารเบียดเสียดแออัดไปหมด

กวนหู่เดินแหวกฝูงชนตรงไปข้างหน้า ระหว่างทางสวนกับแอร์โฮสเตสหลายคน มีคนเห็นบาดแผลบนหน้าเขาก็ชักถามว่าต้องการความช่วยเหลือไหม แต่เขาโบกมือปฏิเสธ

ตอนเดินผ่านที่นั่งตัวเอง กวนหู่พบว่านอกจากเชื้อเพลิงอวีนเย่เฟยเฟย และจางเยี่ยนไต้จะไม่อยู่แล้ว กระทั่งเสี่ยวเว่ยก็รู้ว่าหายไปไหน กระเป๋าสะพายถูกวางทิ้งไว้บนเบาะ แต่ตัวคนกลับไม่อยู่

ทางเดินยังมีคราบเลือดหลงเหลือ ตำรวจพวกนั้นก็ไม้อยู่เหมือนกัน จึงทำให้กวนหู่รู้สึกไม่สบายใจ

เครื่องบินเขย่าอีกครั้ง เขารับคว่าพนักเก้าอี้เพื่อยืนให้มั่นคง ทันใดนั้นก็มีชายชาวเอเชียคนหนึ่งเดินผ่านข้างเขาไป พร้อมกระซิบขอบคุณ

"ไม่เป็นไร" กวนหู่ยังมีเรื่องกังวลติดค้างอยู่ในใจจึงตอบส่งๆ แต่พอเขาอยากดูให้ชัดๆ ว่าคนคนนั้นเป็นใคร อีกฝ่ายก็เดินตรงไปอีกฝั่งของทางเดินแล้ว เขาจึงมองเห็นแค่แผ่นหลังของคนคนนั้น คุณุ่นตานิดๆ แต่เคยเห็นที่ไหนกลับนึกไม่ออก

หลังจากเครื่องบินเขย่าอีกครั้งก็เริ่มมีแนวโน้มว่าจะบินต่อไปได้อย่างราบรื่นมั่นคง กับต้นประกาศผ่านเครื่องกระจายเสียงในห้องนักบินว่า เส้นทางการบินเป็นปกติดีแล้ว และจะถึงสนามบินปลายทางอย่างราบรื่น ผู้โดยสารโปรดคลายความวิตกกังวล และกรุณานั่งที่ที่เรียบร้อยตามคำแนะนำของแอร์โฮสเตส

แต่กวนหู่ไม่ยอมให้ความร่วมมือ กลับสาวเท้าตรงไปข้างหน้าแทน ด้านหน้าสุดเป็นห้องโดยสารชั้นหนึ่ง ที่นั่งส่วนมากคิงหน้าต่างปิดจึงมองไม่เห็นสภาพด้านใน

กวนหู่เดินต่อไปจนเกือบถึงห้องนักบินค่อยมองเห็นเสี้ยวเว่ย
เสี้ยวเว่ยกำลังโค่นผู้ขายร่างสูงใหญ่สองคนคั่นจนแผ่นหลังคดผนัง
ด้านหนึ่ง คุณทำทั้งสองฝ่ายน่าจะกำลังโต้เถียงกัน

ความจริงเสี้ยวเว่ยไม่ได้ตัวเตี้ย แต่เนื่องจากรูปร่างผอมบาง พอ
โค่นล้มไว้แบบนี้จึงทำให้กวนหู่รู้สึกเหมือนเข้ามาเห็นเหตุการณ์กลับ-
แก่งกันในเรื่องเรียน จนเขารีบร้อนตรงไปหา

"คุณตำรวจกวนช่วยด้วย คนพวกนี้จะอัคฉม!"

พอเห็นกวนหู่ เสี้ยวเว่ยก็รีบตะโกนลั่น ผลักทั้งสองคนออก แล้ว
วิ่งกลาไปหลบหลังกวนหู่อย่างหาที่พึ่ง

พอกวนหู่เห็นว่าหนึ่งในนั้นเคยต่อสู้กับโจรจีเครื่องบิน ก็บอกฐานะ
ตัวเองออกไป แล้วอธิบายว่า "เขาเป็นเพื่อนผม ถ้าทำอะไรล่วงเกิน โปรด
อภัยให้ด้วย"

ทั้งสองคนมองสำรวจกวนหู่ขึ้นลง แล้วหันไปมองสบตากันแวบหนึ่ง
จากนั้นพูดอะไรที่เขาฟังไม่รู้เรื่องอีกหลายประโยค สักพักหนึ่งในนั้นก็เริ่ม
พูดด้วยเสียงอ่อนลง "เมื่อก็ขอบคุณมากที่ช่วยเหลือ แต่เพื่อนคุณไม่ควร
ถ่ายรูปสู่่มสี่สู่่มห้า รบกวนบอกให้เขาลบรูปที่ถ่ายไปเมื่อกี้นี้ด้วย"

กวนหู่หันไปมองเสี้ยวเว่ย ซึ่งรีบพูดแย้งด้วยภาษาจีนทันที "ผม
ไม่ได้มีเจตนาร้ายนะ แค่อยากเก็บข้อมูลไปเขียนนิยายเท่านั้น อีกอย่าง
หลังอวีนก็ถ่ายเหมือนกัน ไม่เห็นพวกเขาไปหาเรื่องผู้หญิงเลย"

"แน่ใจนะว่านายไม่ได้เชื่อซาจนโค่นจับได้"

การจีเครื่องบินน่าจะมีส่วนเกี่ยวพันถึงการเมือง กวนหู่ไม่อยาก
เข้าไปยุ่งเกี่ยวมากเกินไป จึงสั่งให้เสี้ยวเว่ยหยิบกล้องถ่ายรูปออกมา
ลบรูปที่เขาถ่ายค่อนหน้าตำรวจทั้งสองคน

ทั้งสองคนบอกขอขอบคุณตามมารยาท กวนหู่กำลังจะลากตัวเสี้ยวเว่ย

จากไป ประตูห้องนักบินก็เปิดผาง ผู้หญิงผมหยิกเป็นลอนคนหนึ่งเดินออกมา เธอก็คือคนที่แก้มปวยเพื่อลอบจู๋โคมคนร้ายนั่นเอง

เธอน่าจะมีอายุประมาณสามสิบปี เดินออกมาไล่หลังแบบชาวเยอรมันบุคลิกสุ่ม แต่ดูไม่ค่อยมีมนุษยสัมพันธ์ ถ้ามองจากค่านิยมความงามของชาวยุโรปแล้ว เธอก็ดูสวยดี แต่ทว่าผู้หญิงรู้สึกว่าบุคลิกของเธอถึงดูคล้ายคนมากกว่าความสวย

บุคลิกโอหังอวดดี น่าเกรงขาม และเจ้าเล่ห์มาก

"ขอบคุณที่ช่วยเหลือนะคะ" หญิงสาวเดินไปหาทวนหู ยื่นมือให้พร้อมแนะนำด้วยภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว "ฉันชื่ออีต้า ซิลเลอร์ เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับหนึ่งของสำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์รัฐเยอรมนี³ ของเมืองมิวนิก คราวนี้ฉันมาเจอการจี้เครื่องบินเข้าในระหว่างการทำคดี โชคดีที่ได้คุณช่วยเหลือ"

"พวกคุณกำลังทำอะไร?"

"พูกี้ให้ถูกต้องก็คือคุณตัวผู้ต้องหามาอยู่กับเพื่อนร่วมงาน โจรจี้เครื่องบินพวกนี้เป็นพรรคพวกของเขา คีที่รวบตัวได้ทั้งหมด เมื่อก็ฉันติดต่อหอบังคับการภาคพื้นดินให้ประสานงานกับสำนักงานตำรวจแล้ว พอเครื่องบินไปถึงที่หมายจะมีคนของเรามาจับกุมตัว พวกเราจะคุ้มครองความปลอดภัยของผู้โดยสารทั้งหมดบนเครื่องบินเอง โปรดวางใจได้"

เธอพูดจากล่องแคล่วฉะฉานเหมือนท่องบท ทวนหูกวาดตามองไปรอบๆ โดยอัตโนมัติ ก่อนถามว่า "จับหัวหน้าคนร้ายได้แล้วหรือครับ คุณเหมือนพวกนี้จะวางระเบิดบนเครื่องบินด้วย"

³ สำนักงานตำรวจแห่งสหพันธ์รัฐเยอรมนี หรือ Bundeskriminalamt (BKA) คือสำนักงานตำรวจสืบสวนของประเทศเยอรมนี สังกัดกระทรวงมหาดไทยโดยตรง อำนาจหน้าที่หลักรวมถึงการร่วมมือกับตำรวจรัฐ สืบสวนสอบสวนคดีอาชญากรรมข้ามชาติ การก่อการร้าย ตลอดจนคดีอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของชาติ

"เรื่องนี้พวกเราเตรียมการไว้บ้างแล้ว ทุกอย่างจึงอยู่ในการควบคุม
แต่ว่า..." เธอพูดถึงตรงนี้ก็หยุดชะงัก เหลือบตามองลงด้านล่าง "หัวหน้า
คนร้ายโดนยิงตายคาที่ เลยเกินตามแผนการทั้งหมดของพวกเขาไม่ได้"

"อ้อ..." กวนหู่คิดถึงโจรจี้เครื่องบินที่จู่ๆ ก็ล้มคว่ำลงไปเองใน
ระหว่างที่เล่นงานซิลเลอร์ แล้วอดถามไม่ได้ "คนร้ายที่เล่นงานคุณเป็นไง
บ้าง"

"ตายแล้วเหมือนกัน"

"ฮา!"

พอเห็นสีหน้าตกตะลึงของกวนหู่ ซิลเลอร์ก็ชักไหล่ "ไม่รู้ว่าเขา
กินยาพิษล่องหน้าหรือว่าโรคเก่ากำเริบ หลังจากพวกเราควบคุมตัวได้ก็
สิ้นใจตาย ส่วนสาเหตุการตายที่แท้จริงคงต้องรอผลชันสูตรพลิกศพอย่าง
ละเอียด"

เกรงว่าต่อให้ตำรวจพวกนี้รู้เบาะแสเบื้องหลังก็ไม่มีทางบอกเขา
อยู่ดี

แต่กวนหู่ไม่สนใจแผนการของคนร้าย รวมถึงหลังจากนี้พวกตำรวจ
ต้องเผชิญกับอะไรบ้าง เพราะแค่เห็นตำรวจสอบสวนพวกนี้ฆ่าคนร้ายได้
ภายในเวลาสั้นๆ ก็รู้แล้วว่าร้ายกาจไม่เบา

กวนหู่พยักหน้า บ่งบอกว่าในเมื่อไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขาแล้วก็
ขอตัวก่อน ใครจะรู้ว่าเขาเพิ่งยกเท้าขึ้น ซิลเลอร์ก็ร้องเรียกไว้

"ยังไม่ได้ถามชื่อคุณเลย คุณเป็นคนจัดการโจรจี้เครื่องบินในห้อง
เก็บสัมภาระไซ้ไหม ฝีมือยอดเยี่ยมมาก ไม่ทราบว่า您是ตำรวจสากล
หรือคะ"

"ผมชื่อกวนหู่ครับ เป็นตำรวจธรรมดาๆ คนหนึ่ง คราวนี้ลาพักร้อน
มาเที่ยวเยอรมนี"

เนื่องจากเป็นช่วงลาพักร้อน กวนหู่จึงไม่ได้พบบกับบัตรตำรวจ
ติดตัว พอคิดถึงเรื่องของตัวเองพลาดพลั้งทำโรงศพพลิกคว่ำก็รู้สึกผิดมาก
"เมื่อก็ตอนสู้กับคนร้าย ผมไม่ทันระวังชนโรงศพในห้องเก็บสัมภาระพลิก

คว่ำ หวังว่าพวกคุณจะช่วยอธิบายกับผู้โดยสารด้วยนะครับ"

"เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดคุณ แต่เป็นเพราะการจี้เครื่องบินส่งผลกระทบต่อการบินตามปกติของเครื่องบิน แค่ออกผาโลงปิดกลับไปก็พอ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นเรื่องช่วยไม่ได้จริงๆ กรุณาอย่าใส่ใจเลยล่ะ"

"งั้นก็ดี" กวนหมู่ดูจบบก็เห็นซิลเลอร์ยังจ้องมองมาที่ตัวเอง จึงถามกลับไปว่า "คุณต้องการตรวจพาสปอร์ตหรือครับ น่าจะวางอยู่ตรงที่นั่งผม"

"ตอนนี้ยังไม่จำเป็น แต่คุณกวนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานของเรา หลังลงจากเครื่องคงต้องรบกวนคุณตามพวกเราไปให้ปากคำที่สถานีด้วย อีกอย่างเราแนะนำว่าคุณควรไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล แน่แน่นอนว่าไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายใดๆ เอง ไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างอื่นต่อการท่องเที่ยวของคุณหรือเปล่า"

"เรื่องนี้..." กวนหมู่ลูบหัว ลางสังหรณ์บอกว่างานนี้เขาต้องโดนทุกคนบนัน ทำงานมานานขนาดนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาลาพักร้อนและออกมาเที่ยวนอกประเทศ ดังนั้นเขาไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมเลย แต่ดูจากสถานการณ์ตรงหน้าแล้ว เขารู้สึกว่าปฏิเสธไม่ได้ จึงจำใจพยักหน้าตอบตกลง

ซิลเลอร์บอกขอขอบคุณตามมารยาทอีกครั้ง ก่อนกลับเข้าไปในครัว พร้อมเพื่อนร่วมงานอีกสองคน ดูท่าเธอจะเป็นผู้นำของการปฏิบัติงานครั้งนี้

"ท่าทางเธอร้ายกาจนาคู" เสี่ยวเว่ยเซโงกเข้ามากระซิบ

กวนหมู่กวาดตามองม่านครัวที่รูดปิด เห็นปลายรองเท้าบูตทหารโผล่ออกมาจากด้านล่างของม่าน ไม่รู้ว่าใช้หัวหน้าคนร้ายที่โดนยิงตายหรือเปล่า เขาหันหลังเดินย้อนกลับไป ที่นั่งในห้องโดยสารชั้นหนึ่งคิงหน้าต่างลงมาปิดหมด เครื่องบินสั่นเล็กน้อย กวนหมู่มองหน้าต่างพวกนั้นแล้วจู่ๆ ก็สงสัยขึ้นมา

เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้ แอร์โฮสเตสน่าจะเปิดหน้าต่างหมดไม่ใช่หรือ จะได้ตรวจสอบสภาพของผู้โดยสารสะดวก ทำไมพวกเขาไม่ทำอย่างนั้น แกรมยังไม่เห็นแอร์โฮสเตสอยู่แถวนี้ด้วย

กวนหมู่เดินย้อนกลับไปชั้นธุรกิจ ทั้งที่ในหัวยังเต็มไปด้วยความสงสัย

เปรียบเทียบกับบรรยากาศแคตคิ่นวุ่นวายก่อนหน้านี้ สถานการณ์ในห้องโดยสารตอนนั้นบ่่าดีขึ้นมา พวกผู้โดยสารเดินกลับไปนั่งที่เดิมแล้ว บริเวณทางเดินก็ไม่ได้เบียดเสียดเหมือนเมื่อกู๋ ข้างหน้ามีผู้ชายสวมชุดสูทเดินมาคนหนึ่ง ตอนเดินเฉียดไหล่ไปยังเหลือบตามองสำรวจเขาแวบหนึ่ง

ผู้ชายคนนั้นทำเหมือนไม่ตั้งใจ แต่กวนหมู่รู้สึกว่าเขาจงใจ พอดิจะมองสำรวจฝ่ายนั้นอย่างละเอียดอีกครั้ง คนคนนั้นก็รีบร้อนเดินจากไปก่อน

กวนหมู่ลดความเร็วในการเดิน ทันใดนั้นก็เข้าใจเรื่องราวขึ้นมา...

เขาขึ้นจากห้องเก็บสัมภาระ ก็รีบตรงไปยังครัวของแอร์โฮสเตสที่อยู่ด้านหน้าเลย ส่วนซิลเลอร์เดินออกมาจากห้องนักบิน แต่เธอลับรู้เรื่องที่เกิดขึ้นในห้องเก็บสัมภาระ ดังนั้นมีคำอธิบายเพียงอย่างเดียวคือ พอเขาออกจากห้องเก็บสัมภาระ ก็มีคนเข้าไปตรวจสอบสถานการณ์ข้างใน และใช้อุปกรณ์สื่อสารบนเครื่องรายงานให้คนที่อยู่ในห้องนักบินทราบ

เขาไม่รู้ข้อบังคับการบินของประเทศเยอรมนี แต่ตามหลักทั่วไป ตำรวจสอบสวนธรรมดาๆ ไม่น่าจะมีสิทธิ์เข้าไปในห้องนักบิน ที่สำคัญจากจำนวนคนแล้ว นอกจากคนร้ายที่โดนคุมตัว อย่างน้อยก็ต้องมีตำรวจสี่คนหรือมากกว่านั้น กวนหมู่ชักเสียใจที่แสดงท่าทางอวดคือออกไป

เสียเว่ยไม่ได้คิดอะไรมากมายเหมือนเขา พอลกลับถึงที่นั่นก็พบกับเชี่ยหลิงอวี่นว่ารูปที่ตัวเองถ่ายมาโดนลบทิ้งหมดเลย

เชี่ยหลิงอวี่นฟังจบก็ไม่พูดอะไร หยิบกล้องจิ๋วออกมาจากกระเป๋าตัวเอง

"คุณถ่ายได้?" เสียเว่ยอุทาน

คำอุทานของเขาแลงมาด้วยเสียงคับคั้น เย่เพยเพยกกลับมาถึงก็
 ทบหัวเขาทีหนึ่ง พร้อมเอ่ยเตือนว่า "เบาเสียงหน่อย คิดว่าคนอื่นเขาเฝ้า
 เหมือนนายหรือไง"

"คร่ำๆๆ คุณผู้หญิงทั้งสอง ทั้งหมดนี้เป็นความผิดของกระผม
 เอง"

เซี่ยหลิงอวี่นทำสัญญาณมือให้เขานั่งลง เสี่ยวเว่ยเดินกุมหัวไป
 นั่งข้างๆ พวกเธออย่างว่าง่าย เย่เพยเพยยื่นยาทาแผลกับสำลีที่ไปขอมา
 จากแอร์โฮสเตสให้กวนหู่

"เจ็บหนักไหม ฉันจะทำแผลที่หน้าคุณก่อนนะ"

"ผมไม่เป็นไร จาง...พี่ชายผมละ"

"เมื่อที่ซูลุนมาก พวกเราเลยไม่เห็นเขาเหมือนกัน" เซี่ยหลิงอวี่น
 มองห้องโดยสารชั้นหนึ่งด้วยความกังวลใจ กระซิบว่า "ทางนั้นยังไม่สงบ
 เรียบร้อยเท่าไร ตอนแรกฉันคิดจะไปช่วยคุณที่ห้องเก็บสัมภาระ แต่ฉัน
 เห็น..."

แอร์โฮสเตสเดินผ่านมา แม้อีกฝ่ายจะฟังภาษาจีนไม่รู้เรื่อง แต่
 เซี่ยหลิงอวี่นก็หยุดพูด และส่งสัญญาณบอกว่าอีกสักพักค่อยคุยกันใหม่

เย่เพยเพยกระซิบถามว่า "ทางห้องเก็บสัมภาระโอเคไหม คุณ
 จัดการคนร้ายได้หรือเปล่า"

"ถ้าไม่ได้ ผมจะมายืนตรงหน้าคุณได้ไง"

กวนหู่หาตัวจางเยี่ยนโตไม่เจอจึงรู้สึกฟุ้งซ่านนิคๆ เขาคั่งใจว่าจะ
 เดินไปตามหาที่ห้องโดยสารด้านหลังอีกที แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็โดน
 แอร์โฮสเตสคนหนึ่งรั้งตัวไว้ เธอบอกเขาว่าเครื่องบินกำลังจะลงจอดแล้ว
 เชิญเขากลับไปนั่งที่ของตัวเองก่อน

กวนหู่เพิ่งได้ยินเสียงประกาศว่าเครื่องบินกำลังจะลงจอดคงซ้าซาก
 อยู่ในห้องโดยสารเอาตอนนี้เอง มีนาปฏิกริยาของพวกผู้โดยสารถึงได้
 สงบนิ่งแบบนี้ แต่เขากลับสงบใจไม่ได้เลย และรู้สึกไม่สบายใจมากขึ้น
 เรื่อยๆ จึงพูดกับแอร์โฮสเตสว่า "พี่ชายผมหายไป ผมจะไปตามหาเขา"

"คุณกลับไปนั่งที่ก่อนเถอะค่ะ เราจะช่วยคุณตามหาเอง"

"ไม่เป็นไร ผมจะหาเอง"

"คุณคะ เราเข้าใจความรู้สึกคุณดี แต่กรุณาให้ความร่วมมือกับเรา
ด้วยนะคะ"

กวนหมู่ยังอยากดิ่งค้นต่อ แต่ได้ยินเสียงพูดดังมาจากข้างหลัง
เสียก่อน "กวนหวังหมู่"

พอหันไปมอง กวนหมู่ก็เห็นจางเยียนโต๋ยืนยิ้มระรื่นอยู่ด้านหลัง
ตัวเอง เขาจึงพ่นลมหายใจด้วยความโล่งอก

จางเยียนโต๋คว้ามือเขาลากกลับไปนั่งที่โดยไม่พูดไม่จา

ทั้งสองคนคาคเข้มขันนิริยตามคำเตือนของแอร์โฮสเตส

"พี่ใหญ่ ไปเสี่ยงอันตรายที่ไหนมา ผมตามหาคุณตั้งนาน"

"เครื่องบินลำแค่นี้ ผมจะไปไหนได้"

"คุณเปลี่ยนแวน?" กวนหมู่สังเกตเห็นแวนตากรอบคำของจาง-
เยียนโต๋ ก็นึกถึงคนร้ายที่โคนอะไรบางอย่างทำร้ายดวงตา

"อีกอันทำแตกไปเมื่อกี้ คีที่ผมเตรียมมาเผื่อ"

ตัวเองบีบแตกเองซัดๆ คงเอาไปใช้เล่นงานคนร้ายสินะ กวนหมู่บ่น
ในใจ

"นี่เตรียมมาก็อันเนี่ย"

"ถ้าคุณไม่ก่อเรื่องอีก แค่อนนี้ก็พอแล้ว"

พอจางเยียนโต๋จ้องหน้า กวนหมู่ก็ทนไม่ไหวยกมือขึ้นคบหน้าตัวเอง
ทันที ถึงเขาจะทำลงไปเพราะสถานการณ์บังคับ แต่สรุปแล้วก็ก่อเรื่อง
อยู่ดี หวังว่าหลังจากนี้ทุกอย่างจะสงบราบรื่น พวกเขาจะได้ไปทัวร์เล่นสกี
กันอย่างสบายใจ

"ผมจะพยายามไม่ให้คุณต้องบีบแวนอันนี้แตกละกัน" เขาชูมือ
สวดสาบาน

จางเยียนโต๋ไม่ได้โต้ตอบอะไร เพียงเอนหลังพิงเบาะพักสายตา

หลังจากนั่งเงียบๆ กันได้พักหนึ่ง กวนหมู่ก็ฉกคิดบางอย่างได้ จึง

โพล่งถามว่า "เคี้ยวอะ คุณยังไม่ตอบคำถามเลย...คุณไปไหนมา คงไม่ใช่ห้องนักบินใช่ไหม"

"คุณคิดว่าผมมีความสามารถขนาดนั้นเลยเหรอ" จางเยียนโต้กลับตาตอบเสียงเบา "เมื่อไหร่จะมีอะไรทำ เลยลองไปเสวยสุราที่ห้องโดยสารชั้นหนึ่งเล่น ที่นั่นช็อคไปเลย ที่นั่งยังว่าง ไม่เลวทีเดียว"

กวนหู่ถลึงตาใส่อีกฝ่ายอย่างไม่พอใจ ระหว่างที่เขาตามหาคนด้วยความเป็นห่วง เจ้าหมอนี่ก็กลับไปเสวยสุราที่ห้องโดยสารชั้นหนึ่ง...เคี้ยวอะ เทียบกับเรื่องนี้แล้ว เขาควรแปลกใจเรื่องที่มีคนเล่นงานศัตรูจนกระอักเลือด แล้วยังมีกะจิตกะใจไปนั่งพักผ่อนสบายใจเฉิบมากกว่า คนแบบนี้ถ้าไม่เลือกเย็นเกินไปถึงก็ต้องสมองเพี้ยนแหงๆ

พอคิดถึงตรงนี้ กวนหู่ก็มองสำรวจจางเยียนไต่อีกรอบ อยากดูให้แน่ใจว่าเขาเป็นคนจำพวกไหนกันแน่

ปลายคางโคนบิบ จางเยียนไต่จับหน้ากวนหู่ บังคับให้มองตรงไปข้างหน้าแทน จากนั้นกลับตาพักผ่อนต่อ พลังพูดเรียบๆ ว่า "ตอนเสวยสุรา ผมไปได้ยินเรื่องน่าสนใจโดยบังเอิญ"

"เรื่องอะไร" กวนหู่หันขวับไปมองอีกฝ่ายด้วยความประหลาดใจ

จางเยียนไต่ทำสัญญาณมือให้เขามองตรงไปข้างหน้า รอจนกวนหู่ทำตามแล้วค่อยเล่าต่อ "เทียบกับเรื่องนี้แล้ว คุณไปนั่งคิดดีกว่าว่าอีกเคี้ยวจะรับมือตำรวจพวกนั้นยังไง"

กระทั่งบทสนทนาของเขากับซิลเลอร์ยังได้ยินหมด นั่นก็แปลว่าตอนนั้นจางเยียนไต่ นั่งอยู่ไม่ไกลจากพวกเขา กวนหู่ลูปคางพลางถอนใจยาว "คุณนี่มันชอบผลุบๆ โผล่ๆ ซะจริง"

เรื่องราวเป็นไปตามที่จางเยียนไต่พูดไว้ไม่มีผิด หลังจากเครื่องบิน

ลงจอดอย่างปลอดภัย กวนหู่ก็เป็นหนึ่งในคนที่โดนเชิญลงจากเครื่องบินพรคนพวกที่เหลือก็ต้องตกกระไดพลอยโจน โคนบังคับให้ลงจากเครื่องบินไปพร้อมเขา

ตำรวจที่รอคำสั่งอยู่ด้านล่างส่วนหนึ่งรีบพุ่งเข้าไปจัดการสถานที่เกิดเหตุในเครื่องบิน อีกส่วนรับหน้าที่พาพวกเขาออกไป ผู้ชายร่างสูงใหญ่กำยาหลายคนยื่นล้อมหน้าล้อมหลังพวกเขา สีหน้าเคร่งเครียดระแวงระวังแบบนั้นทำให้กวนหู่อดคิดไม่ได้ว่า...ดูเหมือนพวกเขาต่างหากที่เป็นโจรจี้เครื่องบิน

พวกเขาถูกพาออกช่องทางพิเศษไปขึ้นรถตำรวจ ระหว่างทางกวนหู่มองผ่านกระจกหน้าต่าง เห็นเจ้าหน้าที่กู้ภัยจำนวนมากยืนรออยู่อีกด้านหนึ่งของเครื่องบิน ประตูห้องเก็บสัมภาระเปิดจากด้านนอก โลงศพใบนั้นถูกยกลงมา ตามด้วยคนร้ายที่โดนมัดตัวไว้ ดูเหมือนเขายังสลบไสล เพราะคอนยกลงไปแล้ว ไม่กระตุกกระคิกตัวเลย

ไม่รู้ว่าการสถานการณ์ทางห้องโดยสารเป็นอย่างไรบ้าง

เมื่อพวกเขาเดินเข้าไปในช่องทางพิเศษ หน้าต่างกระจกก็ถูกแทนที่ด้วยผนังปิดทึบ กวนหู่หันไปมองแวบหนึ่ง แต่ไม่เห็นอะไรสักอย่าง

สถานการณ์ต่อจากนั้นเลวร้ายมาก หลังจากพาตัวพวกเขาไปถึงสถานที่ตำรวจ กวนหู่กับคนอื่นๆ ก็โดนจับแยก ตำรวจสูงวัยรูปร่างลำสันรับหน้าที่สอบปากคำเขา ตำรวจไม่ได้แนะนำตัว แต่ดูจากบุคลิกท่าทางแล้ว น่าจะมีตำแหน่งสูงไม่เบา

กวนหู่เล่าเหตุการณ์จี้เครื่องบินทั้งหมดซ้ำหลายรอบตามคำขอของตำรวจ เมื่อเขาพูดจบและทำท่าพ่นลมหายใจด้วยความโล่งอก หารู้ไม่ว่ายังมีตำรวจนายอื่นผลัดเวรเข้ามาซักถามอีก เนื้อหา ก็คือให้เขาเล่าเหตุการณ์จี้เครื่องบินซ้ำอีกรอบ

คงเพราะคนร้ายในห้องเก็บสัมภาระได้รับบาดเจ็บสาหัสเกินไป ตำรวจจึงสงสัยความเป็นมาของเขา แต่เขาค้นพุดชื่อจริงเขียนโต้ออกไปไม่ได้ ได้แต่ยอมรับสารภาพว่า 'ลงมือรุนแรง' เกินไป

แค่นี้กวนหู่ก็ต้องอยู่ในห้องสอบสวนตั้งหลายชั่วโมง เขาเล่าจนคอแห้งคอแห้ง สุดท้ายคิดว่าทุกอย่างคงสิ้นสุดแล้ว คิดไม่ถึงว่าตำรวจจะเริ่มซักถามใหม่อีกรอบ คราวนี้เขาตอบโต้ะปั้งด้วยความโมโห เพราะทนไม่ไหว

แล้วจริงๆ

"ผมก็เป็นตำรวจเหมือนกัน รู้ว่าควรให้ความร่วมมือกับพวกคุณ แต่ความร่วมมือก็ต้องมีขีดจำกัด โจรจี้เครื่องบินผมก็เป็นคนช่วยจับให้พวกคุณ ถ้าพวกคุณสงสัยว่าผมเป็นพรรคพวกของพวกเขา ก็โทร. ไปถามที่ทำงานของผมโน้นเลย ขอข้อมูลของผมมาตรวจสอบก็ได้"

ภาษาอังกฤษของกวนหู่ไม่ค่อยดีนัก พอใจร้อนขึ้นมาจึงพูดติดๆ ขัดๆ เมื่อเห็นเขากระเปิดโทสะอย่างกะทันหัน คนพวกนั้นก็ตกตะลึง ทำท่าจะควักปืนออกมา แต่แล้วเปลี่ยนเป็นพูดเกลี้ยกล่อมแทน

ระหว่างที่พวกเขาโต้เถียงกัน ตำรวจคนอื่นๆ รีบร้อนวิ่งออกไปข้างนอก กวนหู่คิดว่าพวกเขาคงไปตามกำลังเสริมมา แต่เวลาผ่านไปไม่นาน คนที่เข้ามากลับเป็นเจ้าหน้าที่ซิลเลอร์ เธอสั่งให้เพื่อนร่วมงานที่เสียมารยาทกับกวนหู่ขอโทษเขาก่อน แล้วช่วยทำเรื่องส่งตัวเขาไปโรงพยาบาลอย่างรวดเร็ว

กวนหู่ยืนมองอย่างเอือมเอ็น ระหว่างที่ซิลเลอร์คุยกับตำรวจพวกนั้น ยังคิดว่าสายตามาทางเขาหลายหน สัญชาตญาณบอกเขาว่าคนพวกนี้กำลังคุยเรื่องเขา แต่น่าเสียดายที่เขาฟังภาษาเยอรมันไม่ออก และคนเดียวที่ฟังรู้เรื่องก็โคนพวกตำรวจแยกตัวไปแล้ว

กว่ากวนหู่จะออกมาจากสถานีตำรวจ รถตำรวจก็เตรียมพร้อมแล้ว ส่วนพวกพ้องของเขานั่งซิมกะที่ออกรอบบนเก้าอี้หน้าห้อง โดยเฉพาะเสี่ยวเว่ยที่นอนหงายหน้าพิงพนักเก้าอี้กลางกรนกรอก มีกระเป๋าเดินทางของพวกเขาวางอยู่ข้างๆ

ดูที่ระหว่างที่เขาโคน 'สอบสวน' สภาพของพรรคพวกที่เหลือก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันเท่าไร กวนหู่รู้สึกผิดมาก เพราะพวกเขาลงจากเครื่องบินก็โดนลากมาสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยนี้ทันที เขาจึงต้องแบกรับความผิดส่วนใหญ่

กวนหู่เพิ่งคิดจบ สายตาก็เลื่อนไปจับที่ตัวจางเยียนโต อีกฝ่ายกำลังนั่งพิงพนัก พลังถืออาวุธก่ออาชญากรรมอยู่ในมือ...หนังสือรวมบทกวี

สมัยถึงที่ฟาคหวัคนร้ายจนสลบนั้นเอง แฉมยังยกขาหนีงไขว่ห้าง คู้ท่ากำลังอ่านอย่างเพลิดเพลิน ไม่สนใจสถานการณ์ตรงหน้าเลย

ทันใดนั้นกวนหมู่ก็ตัดสินใจเก็บกคความรู้สึกผิดทั้งหมดของตัวเองลงไป...อย่างน้อยก็เก็บส่วนที่มีต่อจางเยี่ยนไต้แน่ๆ ละ

พอเห็นเขาเดินออกมา เย่เฟยเฟยก็วิ่งรี่มารับเป็นคนแรก แล้วถามไถ่ด้วยความเป็นห่วงว่า "เป็นไงบ้าง เป็นไงบ้าง พวกนั้นสร้างความลำบากให้คุณหรือเปล่า"

"ก็คิ พวกนั้นเสิร์ฟกาแฟดำราคาแพงหุฉี่ที่म्मเกลียดที่สุดด้วยละ"

"อ๊ะ พวกนั้นทำเกินไปแล้ว ถึงกับใช้วิธีเคี่ยวกรำทรมานใจคุณขนาดนั้นเลย"

กวนหมู่ค่อนข้างใส่เย่เฟยเฟย เขาารู้สึกว่าคงพูดล้อเล่นกับเธอต่อไปไม่ไหวแล้ว ปัญหาคราวนี้ต้องอยู่ที่ระดับไอคิวของเย่เฟยเฟยแน่ๆ

"ที่จริงพวกเรา ก็โดนสอบสวนนานเหมือนกัน เข้าใจอะไรผิดกันหรือเปล่า ตอนอยู่บนเครื่อง ฉันทับหลังอวีนช่วยเหลือพวกเขาอย่างกล้าหาญ แต่พวกเขากลับมาสอบสวนพวกเราเหมือนเป็นโจรซะเอง สุดท้ายฉันทนไม่ไหว ตบโต๊ะปังค่อหน้าพวกเขา บอกว่าคุณตาฉันเป็นนายทหารระดับสูง มีคำถามอะไรก็ไปคุยกับเขาเอง"

กวนหมู่ย้อนคิดว่าเมื่อครู่ตัวเองก็ทำแบบเดียวกัน พลันรู้สึกเหมือนระดับไอคิวโคณูดกระซากลากฎให้ตกต่ำลงไปพอๆ กับเธอแล้ว จากนั้นย้อนถามอย่างหมกเหมียวแรงว่า "หลังจากนั้นละ"

"หลังจากนั้นพวกตำรวจก็ออกไป ตอนกลับเข้ามาใหม่อีกครั้งค่อยทำท่าสุภาพนอบน้อมกับฉัน ฮี" พอพูดถึงตรงนี้ เย่เฟยเฟยก็ยี้คอกเชิดหน้าท่าทางลำพองใจมาก

"ทำไมไม่ป่าวประกาศไปตั้งแต่แรกว่าบ้านคุณเป็นทหารสืบต่อกันมาสามชั่วรุ่นละ พวกเราเลยโดนกักตัวอยู่ที่นี้ตั้งนาน" กวนหมู่บ่นอย่างไม่พอใจ

"คุณตาฉันเกษียณไปแล้ว ฉันไม่อยากอาศัยอิทธิพลของท่านกับ

เรื่องขี้ปะติ๋วอย่างนี้ เอ้อ คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายก็ต้องใช้อยู่ดี"

ซิลเลอร์เดินเข้ามาข้างคังหะการคุยกันของพวกเขาเสียก่อน โดยมีชายหนุ่มอีกคนหนึ่งเดินตามหลังมาด้วย เขาไม่ได้สวมชุดตำรวจ แต่การยืนตัวตรงแนวกับท่าทางเคารพนอบน้อมที่มีต่อซิลเลอร์บ่งบอกฐานะได้อย่างชัดเจน

ซิลเลอร์ชี้เขาแล้วแนะนำว่า "นี่คือคุณครูเกอร์ หลังจากตรวจร่างกายแล้ว คุณครูเกอร์จะพาพวกคุณไปส่งที่โรงแรม แต่เนื่องจากคดีนี้เครื่องบินเกี่ยวพันถึงปัญหาบางอย่าง คงต้องรบกวนพวกคุณอยู่มินิกต์่ออีกสักหลายๆ วัน ทางตำรวจเราจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดตลอดระยะเวลาที่พวกคุณทุกคนอยู่ที่นี้เอง เพื่อแสดงความขอบคุณและเสียใจ โปรดอภัยให้เราที่สร้างความยุ่งยากให้พวกคุณ และกรุณาให้ความร่วมมือกับเราด้วย อีกอย่าง คราวนี้พวกคุณมาท่องเที่ยวกัน ดังนั้นหากไม่จำเป็นพยายามหลีกเลี่ยงเรื่องยุ่งยากด้วยนะคะ"

ซิลเลอร์พูดอย่างมีมารยาท แต่กลับทำให้คนฟังรู้สึกไม่สบายใจ โดยเฉพาะประโยคสุดท้ายที่ฟังดูคล้ายข่มขู่พวกเขาว่าอย่าก่อเรื่องอีก กวนหูกิดอย่างไม่พอใจ พูดเหมือนเขาขอหาเรื่องวุ่นวายใส่ตัว ถ้ารู้ตั้งแต่แรกว่าจะเป็นอย่างนี้ ตอนอยู่บนเครื่องบิน เขาคงไม่เข้าไปแทรกแซงแล้ว

ซิลเลอร์แนะนำจบ ครูเกอร์ก็เดินออกมาข้างหน้า แล้วผงกหัวทำความเคารพ จากนั้นพูดทักทายตามแบบแผน "ผมชื่อโคลิน ครูเกอร์ ยินดีที่ได้รู้จักครับ"

เย่เฟยเฟยพยักหน้าบ่งบอกว่ารู้แล้ว ก่อนหันไปมองเพื่อนคนอื่นๆ...

เสี่ยวเว่ยกำลังนอนหลับอยู่จึงมองข้ามไปก่อน เชี่ยวหลิงอ้วนขมวดคิ้ว แต่ไม่ได้พูดอะไร จางเยี่ยนไต่ยังก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือตามเดิม... เธอจึงมอบอำนาจตัดสินใจให้กวนหู่แทน

เมื่อถูกสถานการณ์บังคับก็กลายเป็นแบบนี้ กวนหู่ยังจะพูดอะไรได้ถึงจะไม่พอใจมาก แต่ก็ทำได้เพียงพยักหน้าตอบตกลง

เย่เฟยเฟยรู้สึกไม่พอใจยิ่งกว่าเขา ยกมือเท้าเอวฉับ ถามว่า

"รับผิดชอบค่าใช้จ่ายของพวกเรานี้รวมค่าชอปปิงด้วยไหม"

พอเห็นซิลเลอร์นั่งอึ้งไป เย่เพยเพยก็รีบพูดต่อ "งั้นก็แปลว่ารวมบอกไว้ก่อนนะว่าฉันบ้าชอปมาก ถ้าซื้อของเกรดต่ำจะทำให้เสื่อมเสียไปถึงฐานะของคุณตาฉันด้วย ดังนั้นอย่าลืมบอกลูกน้องคุณให้พกเงินเยอะๆ หน่อย หรือจะใช้บัตรเครดิตก็ได้"

คราวนี้ซิลเลอร์ไม่ใช่แค่นั่งอึ้งแล้ว แต่ตัวแข็งทื่อไปเลยทีเดียว กว่าเธอจะได้สติอีกครั้ง เย่เพยเพยก็หันไปทักทายคนอื่นๆ จากนั้นทุกคนก็ทยอยกันขึ้นรถ ส่วนเสี่ยวเว่ยโคนเธอถีบปลุกทีหนึ่ง ก่อนโคนลากตัวขึ้นรถไปด้วย

เย่เพยเพยก้าวขึ้นรถเป็นคนสุดท้าย โดยไม่ลืมหันไปส่งรูปให้ซิลเลอร์ทีหนึ่ง แล้วพูดยิ้มๆ ว่า "คนสวย ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือนะคะ"

ซิลเลอร์หน้าคำหน้าเขียว ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าจะพูดโพล่งว่า "คุณมีเชื้อสายเจอร์มานิก⁴ จริงหรอเนี่ย!"

"หนึ่งในแปดมั้ง แต่คุณจะไม่บันทึกได้ บาย"

ตรงที่นั่งของเย่เพยเพยมีหมอนสีเหลืองรูปดาวขนาดใหญ่วางอยู่สองใบ เธอหยิบมาถือไว้ แล้วเลื่อนหน้าต่างรถลง โบกหมอนรูปดาวให้ซิลเลอร์ ดูสนิทสนมกันมากเหมือนกำลังบอกลาเพื่อนรักไม่มีผิด

กวนหู่หันไปมองคนที่ยังยืนตัวตรงแน่วท่ามกลางความมืด แล้วออกกุ่มมับพลางถอนใจไม่ได้

"ผมว่าคีนี่ตำรวจหญิงคนนั้นต้องกลัวว่าเจ้ายืนเอกสารขอเงินก่อนนี้ยังใจจนนอนไม่หลับแหงๆ"

"เธอหาเรื่องใส่ตัวเอง หึๆ มีคนทำให้ฉันไม่สบายใจ ฉันจะทำให้

⁴ เจอร์มานิก (Germanic) คือ กลุ่มชนที่ในอดีตตั้งถิ่นฐานอยู่ทางตอนเหนือของทวีปยุโรป พูดยาภาษากลุ่มเจอร์มานิกในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียน ต้นตระกูลของชาติพันธุ์ต่างๆ ในยุโรป เช่น เยอรมัน สวีเดน เดนมาร์ก อังกฤษ ออสเตรีย ฯลฯ

เขาไม่สบายใจยิ่งกว่า"

เย่เฟยเฟยกำหนดค้อยผัวจะไปที่หมอน

กวนหมู่สังเกตเห็นนายตำรวจครูเกอร์ที่ขับรถอยู่ด้านหน้าตัวสันเล็กน้อย เขาเข้าใจแล้ว ตำรวจคนนี้เข้าใจภาษาจีนนี้เอง คำนวนจากอายุ เขาน่าจะอยู่ในตำแหน่งที่ทำงานเบ็คเทิลส์ทั่วไป คิดว่าคงเป็นเพราะรู้ภาษาจีน ซิลเลอร์ถึงได้สั่งให้มาดูแลพวกเขาเดินทาง รวมถึงคอยจับตาคูความเคลื่อนไหวไปด้วย

"ถ้าหมอนเกะกะคุณ กรุณาโยนไปท้ายรถนะครับ" ครูเกอร์บอกเย่เฟยเฟยอย่างตะกุกตะกัก

วินาทีต่อมา หมอนรูปดาวก็ถูกโยนไปท้ายรถ ตามด้วยใบที่สอง กวนหมู่หันไปมองครูเกอร์ ก็พบว่าสีหน้าของเขาซีดเผือกกว่าเดิม

ครูเกอร์ขับรถเอสยูวี ตัวรถมีขนาดค่อนข้างใหญ่ ข้างในกว้างขวางมาก แต่ไม่ได้ช่วยคลี่คลายความไม่พอใจของทุกคน ตลอดทางไม่มีใครพูดคุยกันเลย บรรยากาศภายในรถจึงน่าอึดอัดมาก

ยังดีที่ไม่นานก็ถึงโรงพยาบาล การตรวจร่างกายหลังจากนั้นปล่อยให้ครูเกอร์เป็นคนจัดการทั้งหมด ส่วนคนอื่นๆ ต่างอาศัยใบอนุญาตกวนหมู่ นอกจากเข้าไปให้หมอตรวจดูอาการแล้ว ยังถือโอกาสตรวจสุขภาพทั่วไปด้วยเลย

"คิดไม่ถึงว่ามาเที่ยวต่างประเทศยังมีโอกาสได้ตรวจสุขภาพฟรี ช่วยประหยัดค่าตรวจสุขภาพของปีนี้ไปด้วยเลย" เสี่ยวเว่ยพืมพำกับตัวเอง

ตัวกวนหมู่มีแผลถลอกปอกเปิกค่อนข้างเยอะ จึงเสียเวลากว่าเพื่อน

เย่เฟยเฟยเดินตามเขาเข้าไปด้วย และรับหน้าที่แปลคำถามของหมอให้ฟัง หมอถามรายละเอียดคียบย้อยกลับไปกลับมาหลายหน แค่อตรวจเลือดก็ปาเข้าไปเกือบชั่วโมง จนทำให้เขาอยากบอกหมอตรงๆ ว่า...ผมไม่เอาแล้ว รีบๆ เซ็นชื่อ แล้วปล่อยตัวพวกเราไปสักทีเถอะ

สองชั่วโมงต่อมา ในที่สุดกวนหู่ก็ตรวจร่างกายเสร็จจนได้ เมื่อได้รับผลตรวจว่าทุกอย่างปกติดี เขาก็พบว่าเชื้อหลังอวีนกับเสี่ยวเว่ยไม่มีอะไรทำจึ้นงั่คู้วำวโทรทัศน์ซึ่งพวกเขาฟังไม่รู้เรื่องอยู่บนเก้าอี้ในห้องโถงอย่างเบื่อหน่าย ส่วนจางเยียนโต่ที่นั้งอยู่อีกฝั่งหนึ่งกำลังตั้งอกตั้งใจอ่านหนังสือรวมบทกวีสมัยถัง

"ในหนังสือเล่มนั้นมีทองคำอะไระ" ในที่สุดกวนหู่ก็ทนไม่ไหว สะอึกเข้าไปถาม "คุณไม่สนใจบาทผลของน้องชายบ้างหรือ เอาแต่อ่านหนังสืออยู่ได้"

"คุณไม่เป็นไร ไม้จ้้นพอลงจากเครื่อง ผมคงให้พวกเขาพาคุณมาส่งโรงพยาบาลก่อนแล้ว" จางเยียนโต่ละสายตาจากหนังสือมาตอบเขา

กวนหู่ขี้มุก เอาเถอะ ที่จริงทุกคนก็รู้กันดีว่าเขาไม่เป็นไร ไม้จ้้นคงไม่กั้กตัวเขาไว้ในสถานี่คำรวจและสอบสวนนานขนาดนั้นหรอก แต่ปัญหาก็อยู่ตรงนี้แหละ...ทั้งที่รู้ดีว่าเขาไม่เป็นไร ทำไม้ค้องบังคับเขามาตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลคู้วละ แถมยั้จรวจละเอียคยิบขนาดนี้้อีก

ตกลงว่าชาวเจอร์มานิกเป็นพวกยึดถือตัวเองเป็นใหญ่สินะ หรือว่ากำลังแอบตรวจสอบอะไรในตัวพวกเขา

"กระเป๋าค้นทางของพวกเราโดนตรวจสอบหมด" เชี่ยวหลังอวีนฉวยโอกาสตอนครูเกอร์แยกตัวไปชำระค่าใช้จ่ายกระซิบบอกกวนหู่ "ดูทำพวกนั้นจะสงสัยเรา"

"คินะที่ไม่ยี้คหนังสือรวมบทกวีสมัยถังของผมไป"

คำพูดเสียดสีของกวนหู่ทำให้เขาโดนเล่นงานทันที จางเยียนโต่ลุกขึ้นเอาหนังสือฟาคหัวกวนหู่เบาๆ พอเห็นครูเกอร์เดินจ้้ากลับมา ก็พูดว่า "กลับโรงแรมก่อนค่อยว่ากัน"